

ASOCIAȚIA ROMÂNĂ DE PSIHLOGIE TRANSPERSONALĂ

– Președinte Prof. univ. dr. Ion Mânzat –

J
P
T

Jurnalul de Psihologie Transpersonală

Nr.7 / 2007

Ψ

ARPT – București 2007

Editor

Asociația Română de Psihologie Transpersonală

Director

Prof.univ.dr.Ion Mânzat
Președinte ARPT

Redactor

Psihosociolog MSc. Ionel Mohîrță

Consultanți științifici

Prof.univ.dr.Anca Munteanu
Prof.univ.dr.Mariana Caluschi
Prof.univ.dr.Doru Tompea
Prof.univ.dr.Tudora Sima
Lector univ.drd.Maria Tănase Mânzat
Psihosociolog MSc. Ionel Mohîrță

Prof.univ.dr.Charles T.Tart - SUA
Prof.univ.dr.Marc Alain Descamps - Franța
Prof.univ.dr.David Lukoff - SUA
Prof.univ.dr.Wilfried Belschner - Germania
Prof.univ.dr.John Drew - Anglia
Prof.univ.dr.Vladimir Maikov - Rusia

Redacția

Tel. 250.51.91
Tel. 0722285211

ISSN: 1583-3348

Ciclul vieții

*Am fost până la marea zămislire
scafandru rătăcind în nemurire,
atras de o lumin-amăgitoare
am devenit terestru prin uitare.*

*Debarasându-mă de vechea casă
privirea o îndrept către-o mireasă,
stăpâna cerului înconjurată
de-albastru și-o iubire nestemată.*

*Aici am să-mi croiesc o haină nouă,
când părăsi-voi locul unde plouă
și iarăși reântors în nemurire
nu se v-anchide cercul de iubire.*

Psiholog Ilie Marinescu

Cuprins

Ciclul vieții

Psiholog Ilie Marinescu

(4)

EDITORIAL

1. *Fizica cuantică și Psihologia Transpersonală*

Prof.univ.dr. Ion Mânzat

(5)

2. *Psihologia sonoluminică, o psihologie a lucidității*

Psihosociolog MSc. Ionel Mohîrță

(11)

3. *Călătorie în transcendent*

Prof.Dr. Psiholog Lucian Iordănescu

(16)

4. *Relații transcendente*

Psiholog Ilie Marinescu

(33)

5. *Toxicomania ca simptom al culturii*

Psiholog M.A. Ioana Brăteanu

(37)

7. *Programul Conferinței Europene de Psihologie Transpersonală*

4-6 mai 2007, Timișoara

(42)

8. *Noi apariții editoriale*

(45)

Fizica cuantică și Psihologia Transpersonală

Prof.univ.dr. Ion Mânzat

În anul 1985, anul în care, de abea mijeau în inima și în mintea mea zorile psihologiei sinergetice, am citit într-o carte de filosofie cuantică următoarea declarație a fizicianului cuantist Bernard d'Espagnat(1973):

„Ați disecat atomul în particule, ați disecat particulele și subparticulele. Dacă veți diseca în continuare știti ce veți descoperi?.. Conștiința cosmică!“. Să încercăm să substituim imaginea unei materii care se descompune în părțile din ce în ce mai mici, cu aceea a unui țesut dinamic în care interacționează câmpuri fără limite, unde apar mișcări turbionare într-o neliniște perpetuă. Mintea poate unifica dualitatea câmpului și a particulei cu ajutorul conceptului de probabilitate (psihologii pot unifica dualitatea câmpului psihic cu procesul psihic sau operația psihică).

Tot atunci am aflat că teoria relativității a lui Einstein a fost corectată prin principiul nonseparabilității(nonlocalității): Două sisteme(particule) care sunt îndepărtate în spațiu în momentul t_2 , sisteme care au interacționat într-un moment anterior t_1 , când erau foarte apropiate vor continua să interacționeze oricât de mare ar fi distanța relativă dintre ele și anume prin influență instantanee. Cu alte cuvinte, sisteme oricât de depărtate în spațiu unele de altele în prezent, nu sunt de fapt separate, dacă au fost în interacțiune în trecut. Pentru mine au început INSOMNIILE CUNOAȘTERII!

Așadar, experimental și principiul lui d'Espagnat este dovada unei „realități mai profunde“(I. Mohîrță, 2005) ceea ce obligă la o schimbare a cadrului nostru de gândire, o zdruncinare a mentalului, un nou „modus operandi“ mental (M.Bejat,1975). Principiul ne conduce la ideea că particulele nu sunt decât simple proprietăți(iluzorii localizate) ale unei realități nesituate în spațiu. În domeniul mecanicii cuantice spațiul și timpul nu sunt relative, ele nu există pentru percepția noastră ordinară. Realitatea e alta, mai profundă. Principiul nonlocalității optează pentru un „realism nefizic“- teoria realului ascuns care se referă la profunzimea profunzimilor comparabilă cu conștiința cosmică.

O mare lecție pentru psihologi. Nonseparabilitatea, care implică existența interacțiunilor la mari distanțe, poate fi considerată ca bază conceptuală în interpretarea fenomenelor psi: telepatie, telecogniție, percepție extrasenzorială, psihokinezie, recogniție, etc.

Bernard d'Espagnat(1973) arăta că noua concepție asupra naturii elaborată de teoria cuantică cere un remarcabil efort de imaginație conceptuală, o cooperare sinergică între gândirea productivă și imaginația creatoare. După cum ne cerea

Magoroh Maruyama(1970)- a new mindscape - adică o nouă vedere a minții; să învățăm să vedem altfel lumea, cu un al treilea ochi.

Această reformare și reeducare a mind-ului ar conține mai multe atitudini cutezătoare, antirutiniere și antidogmatice:

1) Trecerea de la concepția ceasornicărească, mecanicistă la o concepție organismică: universul este un organism viu în care totul e în conexiune cu totul. S.Grof („Dincolo de creier“, 2007, p.231): „Un cercetător care acceptă o paradigmă nouă nu interpretează realitatea într-un mod nou, ci este persoana cu lentile inversate“. Th. Kuhn: această schimbare radicală de percepție poate fi comparată cu teleportarea pe o altă planetă.

2) Schimbarea concepției noastre, de liceeni eminenti care gândesc în termenii cauzalității stricte, de tip cartezian-newtonian. Începând cu mecanica cuantică determinismul trece de la simplu la complex, de la UNU la MULTIPLU. Nu mai sunt muțumitoare relațiile cauzale simple, liniare, „unu la unu“: cauza x determină efectul y . O multitudine de cauze($x_1, x_2, x_3, x_4, \dots, x_n$) pot conduce la o multitudine de efecte($y_1, y_2, y_3, \dots, y_n$), relație nesigură („relațiile de incertitudine sau nedeterminare“-W.Heisenberg), nu există relație unică și univocă. Așadar, relațiile cauză-efect sunt multiple, multivoce și probabiliste.

Rețineți că în concepția cuantică multiplul este simultan și divers. Diversul nu este așa, cum îl gândea Hegel, ca o indiferență relativă ci este o libertate relativă: nu este neutralitate, nulitate a raportului, tăcere ci plinătate, activitate operatorie și vorbire inaccesibilă intelectului tautolatră. Diversul cuantic nu trebuie gândit ca totalitate în modul infinitului, ci în modul transfinitului.

3) Este necesară depășirea logicii aristotelice(binară, doar cu două valori-adevăr și fals). Logica cuantică introduce a treia valoare-nedeterminatul sau posibilul iar Grigore Moisil - logica modală cu n valori! Prin terțul inclus dialectica devine trialectică(B.Nicolescu, 1985): „Lumea cuantică și lumea psihică sunt două manifestări diferite ale aceluiași dinamism trialectic“ - Filosofii vorbesc despre trecerea de la cultura aristoteliană a lui „tertium non datur“ la cultura nonaristoteliană a lui „tertium datur synthesis“. Astfel realitatea fundamentală este sinteză de tip datur(între stabil și instabil). Cea mai desăvârșită sinteză este sinergia!(I.Mânzat, 1999).

4) Trebuie să ne concentrăm mai mult asupra sintezei decât asupra analizei. Deosebirea esențială între concepția freudiană și cea jungiană este că prima stăruie asupra analizei(psihanaliza), pe când a doua asupra sintezei(Selful e sinteza supremă, inconștientul colectiv e „mintea strămoșilor noștri cărunți“). Jung a fost un filosof al psihologiei. Filosofia îi ajută pe savanți să realizeze marile sinteze.

5) Printr-un efort de gândire filosofică se poate trece de la cantitate la calitate(B.Nicolescu, R.Guenon). Între infinitul mare și infinitul mic apare spiritul ca al treilea infinit care nu mai e apreciat cantitativ(mare vs. mic) ci infinit de complex(calitativ) [E.Morin(1988)-epistemologia complexității.]

6)Să gândim lumea fără granițe între ordine și haos: [H.Haken - haos ordonat sau ordine haotică.] Matematica superioară calculează gradul de haoticitate și de vaguitate(psihologia haologică-Ion Moraru, 2002).

7) Timpul în viziunea cuantică nu mai e liniar: trecut, prezent, viitor. Funcția care unește trecutul, prezentul și viitorul este conștiința cosmică. Există un prezent etern care exprimă infinitatea universului. Prezentul etern este timpul trăirilor transpersonale din psihologia spirituală. De fapt, universul există în afara timpului pentru că este univers viu și spiritual.

8) Contradicția marxistă trebuie înlocuită cu complementaritatea cuantică: conform principiului lui Bohr(1927) *contraria non contradictoria sed complementa sunt*. În psihologie există:

- complementaritate între creier și inimă: particulă și undă
- transconștiința e complementara dintre subconștient și supraconștient
- creativitatea e complementara dintre aptitudini și atitudini
- complementaritatea motivelor și trăirilor afective în sentimentele intelectuale și în creație.

9) Mai mulți savanți(ca Robert Monroe, Patrick Drouot, Stanislav Grof) susțin că trebuie să gândim fără granițe relația dintre cuantică și mistică: gândirea cuantică are un caracter mistic iar mistica se apropie de om printr-o perspectivă cuantică.

Stanislav Grof menționează că fondatorii fizicii cuantice (D.Bohm, N.Bohr, W.Heisenberg, Schroedinger) nu numai că au constatat că lucrările lor sunt pe deplin compatibile cu viziunea mistică asupra lumii dar ei au intrat pe un tărâm mistic prin descoperirile lor științifice. La fel S.Grof, J.Lilly, Ch.Tart, K.Wilber - au pătruns pe tărâmurile mistice.

Printr-o viziune superior mistică psihologii transpersonalști văd universul ca pe o țesătură infinită de aventuri în interiorul conștiinței, care transcende dihotomiile dintre trăitor și trăit, plin și gol, timp și absența timpului, determinism și liber arbitru sau existență și non existență. În ultimii ani, convergența în creștere dintre știință și mistică este discutată în multe cărți atât ale cuantiștilor cât și ale transpersonalștilor. Ei, împreună și deodată, gândesc universul ca fiind în unitate mistică cu conștiința iar conștiința este trezirea Sineului. David Hawkins(2006): Homo spiritus este omul trezit, cu Sinele trezit, care a parcurs saltul de la fizic la spiritual, de la formă la nonformă, de la linear la nonlinear. Iluminarea e recunoașterea conștientă a faptului că adevărul înăscut este miezul existenței și că Dumnezeu ca Sine face posibilă această înțelegere. Puterea infinită a lui Dumnezeu reprezintă manifestarea puterii Contextului Infinit.

De la „Homo Sapiens“ la „Homo Spiritus“ nu se poate trece decât printr-o *metanoia*, adică schimbarea minții, adică a mentalității. Metanoia(gr.) este un cuvânt din aceeași familie cu cuvântul românesc mătanie. Ce înseamnă a face mătănie? Este un exercițiu fizic și spiritual de plecaciune și de concentrare asupra credinței. În mătănie creștinii par cu adevărat „trestii gânditoare“(B.Pascal). Mătania este, în fond, cea mai sigură cale a convertirii: prin plecaciuni repetate și rugă fierbinte se șterge din mental amintirea altor zei, amintirea păcatului chiar și

sufletul curat invadează întreaga ființă cu noua religie.(N.Georgescu,2007). Noua schimbare de paradigmă echivalează cu adoptarea unei noi religii.

Conștiința pură, fără un conținut specific, este supremul principiu al existenței și ultima realitate.

Înarmați cu astfel de atitudini care pot deveni noi capacități, noi abilități ale minții putem să înțelegem esența și rostul gândirii cuantice care a generat marea psihologie: Kurt Lewin, C.G.Jung, S.Grof, Ken Wilber, David Hawkins,etc.

Ce este cuanta? Max Planck(1900) a numit-o „lumină în obscuritate“. Cuanta lui Planck introduce structura discretă, discontinuă de energie. Cuanta seamănă cu un punct luminos; nu se vede un punct ci un mic soare, deci un câmp unde nu există singularitate ci multiplicitate.

Încercând o definiție mai riguroasă cuanta este funcție de undă, unda este o abstracție matematică sau unda de probabilitate; adică există probabilitatea ca particulele să se afle la un anumit moment dat într-un anumit loc, există probabilitatea ca o cuantă să fie în două locuri în același timp. În experiențele psihotanatologice transpersonale o persoană poate fi în sala de operație sau în afara corpului, pe tavan, asistând la propria operație.

Basarab Nicolescu(1985) pentru a ne atrage atenția asupra „nonconformismului“ gândirii cuantice și pentru a ne convinge că ea solicită un nou cadru mental global se referă la „valea mirării în lumea cuantică“. În celebra sa povestire filosofică *Conferința păsărilor*, poetul persan din sec.XII Attar ne descrie lungul voiaj al păsărilor în căutarea adevăratului rege Simorgh. Păsările traversează șapte văi pline de pericole și minuni. A șasea vale este „a mirării“. Aici se face deodată zi și noapte, se vede și nu se vede, există și nu există, lucrurile sunt totodată vide și pline. Dacă un călător se agață cu orice preț de obiceiurile sale, de ceea ce el cunoaște deja, el este descurajat și disperat: lumea îi apare absurdă, incoerentă, lipsită de sens. Dar dacă el acceptă să se deschidă spre această lume necunoscută, atunci cu timpul această lume nouă îi apare în toată armonia și coerența ei.

De exemplu pentru a înțelege întreaga stranieitate a ideii de discontinuitate (proprie gândirii cuantice) „să ne imaginăm o pasăre care sare de pe o cracă pe alta, a unui arbore, fără să treacă prin nici un punct intermediar, este ca și cum pasărea s-ar materializa subit pe o cracă sau alta“(Basarab Nicolescu,1985). Imaginația noastră obișnuită este blocată în fața acestei posibilități. Dar matematica sau logica cuantică poate trata riguros acest gen de situații.

Cuanta nu este materie, nu este o undă de materie(cum credea Schroedinger). Nu este nici chiar spirit, deși mai aproape decât de materie. A despărți universul în două teritorii cu granițe fixe - aici materie acolo spirit este o gândire superficială și falsă!

Nici materie nici spirit sau și materie și spirit într-o relație complementară până la contopire sinergică. Astfel putem înțelege emergența unei proprietăți noi-spontaneitatea cuantică legată de existența unei libertăți cuantice, ireductibilă la canoanele determinismului clasic. Teoria subnivelelor cuantice a lui Bohm-Vigier

susține că: multe evenimente stranii sunt generate de subnivele cuantice. În psihologie, multe evenimente inexplicabile logic sunt generate în subconștient.

Primul mare psiholog care a înțeles universul și spiritul din perspectivă cuantică a fost C.G.Jung. Dincolo de universul vizibil, accesibil cunoașterii raționale, Jung postulează un continuum nespacial și netemporal - universul inconștientului transpersonal - unde sunt abolite atât opoziția dintre lume și psyche cât și caracterul liniar, mecanic, constrângător al timpului, spațiului și cauzalității. După Jung, substanța și psyche sunt două aspecte ale uneia și aceleiași realități - *unus mundus*. El se referă la „natura psihoidă a universului“ sau la „psihismul obiectiv“. Conceptul de psihoid, un gen de *tertium comparationis* ar constitui termenul de joncțiune între psyche, donatoare de sens, și lumea externă, fizică și socială. Am fi cu acest concept într-un topos nou în care psihismul se obiectivează, iar universul se subiectivează. Iată relația sinergică subiect - obiect conform lui Jung: „Eu sunt obiectul tuturor subiectelor iar în conștiința mea eu sunt un subiect care are obiecte“.

În 1951, împreună cu cuantistul W.Pauli, Jung formulează principiul sincronicității - al relațiilor acauzale prin coincidențe semnificante (Anca Munteanu): ne aflăm deopotrivă pe tărâmurile cuantice și transpersonale.

Toți psihologii transpersonalști gândesc cuantic:

- Roberto Assagioli(1935): psihosinteza - o căutare a Sinelui;
- Stanislav Grof(1975): Sinele total - unitatea mistică între Sinele individual și Sinele universal(prin excentrarea Sinelui), [experimental] Conștiință fără creier: universul e o existență integrată și omogenă,;
- Ken Wilber: Conștiința unitară fără granițe, prezentul etern.

Iată cum am aplicat eu în psihologia transpersonală:

- principiul nonseparabilității conștiințelor umane și
- principiul rezonanței morfice(R.Sheldrake);

Rezonanța psihică(intuită în 1938 de Ștefan Odobleja) este o vibrație transpersonală de energie care se explică prin psihosinergia extinsă. Datorită sinergizării psihice influența unui eveniment asupra altuia poate fi percepută peste tot deoarece astfel întreaga „pânză de paianjen“(șamanism) intră în vibrație. Astfel prin rezonanța psihică omul și psihismul său devin ecoul și protagonistul unei gigantice rețele psihoide(de exemplu sincronicitatea).

Dacă ne aplecăm asupra psihologiilor spirituale orientale aflăm că Kundalini este poarta către înalta conștiință(conform Ravindra Kumar și Jytte Kumar Larsen, 2005).

Astăzi fizicienii cuantiști și psihologii transpersonalști se concentrează asupra aceleiași probleme grele: Conștiința. La Institutul Monroe sau Palo Alto problema conștiinței este cercetată în comun, cot la cot, de cuantiști, psihologi și șamani.

Fizica cuantică are potențialul să descopere efectele și astfel energia sufletului. Mulți maeștri spirituali influențează știința fizicii.

Iată patru proprietăți comune cuanticii și entităților spirituale:

- a) proprietatea undei - o cuantă poate fi în mai multe locuri în același timp;
- b) colapsul undei - despre cuantă nu se poate spune că se manifestă în realitatea . spațio-temporală, până nu o observăm ca particulă;
- c) saltul cuantic - o cuantă poate înceta să existe *aici* și simultan să apară *în altă parte* ;
- d) acțiunea la distanță cuantică - o manifestare a unei cuante cauzată de observația noastră, poate să influențeze simultan cuanta geamănă indiferent de distanța dintre ele. Când Hristos a spus că, în Cer, El și cu Tatăl sunt Unul, El s-a referit la Sinele transcendent care e indiciul sufletului, care e o permanență și un mijlocitor între Hristos și Dumnezeu. Aceasta indică natura cuantică a psihismului.

Psihologia sinergetică e de natură cuantică. Psihosinergia demonstrează calitatea cuantică a spiritului omenesc.

Psihologia sonoluminică pornește de asemenea de la cuantică pentru a descrie natura și schimburile de informație.

Gândirea cuantică generează noi metode de cunoaștere: intuiția(Talbot se referă la ochiul puternic ce vede mai mult cu inima decât cu creierul), imaginația conceptuală(imaginația nonfiguralului), meditația transcendentă, extazul creator șamanic(prin ayahuasca).

Noua paradigmă despre univers: el nu mai e perceput ca format din corpuri solide care se mișcă în timp și spațiu ci, în conformitate cu teoria cuantică, ca un câmp de energie pătruns de conștiință.

Gândirea cuantică împreună și deodată cu psihologia transpersonală, concepția șamanică și filosofia creștină ne învață marea lecție: Conștiința este trezirea Sinelui și totodată Conștiința este Calea către Dumnezeu. Aceasta este suprema sinergie.

Psihologia sonoluminică, o psihologie a lucidității

Psihosociolog MSc. Ionel Mohiță

De mai mult timp mă frământă o întrebare!

Ce avea șamanul, străbunicul nostru al psihologilor, și noi nu avem? Știa mai multe decât noi? Cum putea percepe realitatea și să călătorească în realități multiple și noi nu? Cum era în stare să vindece doar prin puterea gândului? Are, gândul o asemenea putere? Am ajuns în secolul XXI și totuși, nu știm ce e gândul uman și puterile sale. De ce? De ce oare?

Suntem probabil *compozitorul* simfoniei vieții noastre, putem compune partituri de suferință, dar și de fericire, depinde de inspirație. Avem, totuși, libertatea de a alege. În sufletul nostru se oglindește un univers indestructibil al unirii intimităților și infirmităților proprii care se transpun în lumina pe care și-o trimit reciproc, mișcându-se într-o ordine clară pe un drum armonios.

În veșnicul pelerinaj către desăvârșire, nefericirea omului rezidă problematic în caracterul fragmentar al vieții și al cunoașterii sale, dar, măreția lui, stă în capacitatea de a ști că ființa lui este cognoscibilă. Ca să ieși din anonim, trebuie să trăiești neliniștea perspectivei misterului zilnic.

E adevărat că misterul nu e comod, te neliniștește. Dar dacă misterul ar fi absent, neliniștea metafizică a cunoașterii ar dispărea și omul ar deveni mineral. Funcția pozitivă a misterului este incitația spiritului nostru de a-l dezlega.

Trebuie să recunoaștem că nimic nu este atât de greu, încât să nu poată fi clarificat prin cercetare. A cerceta, înseamnă a încerca să răspunzi cu mijloace supermature la întrebări pe care și le pun copii. Este foarte gravă puterea obișnuinței, dar, nu învățăm pentru școală, ci pentru viață.

Pot, eu, să explic psihologia fără fizica cuantică? Cred că mi-ar fi foarte greu!

De ce s-au propus teorii cuantice pentru explicarea proceselor mentale? Fără îndoială, datorită faptului că întreaga cunoaștere neurobiologică, cu toate progresele mari pe care le-a cunoscut, nu a putut explica fenomenele cele mai delicate ale proceselor mentale, spre exemplu fenomenele de intenționalitate și, în general, fenomenele denumite *qualia* (calitatea experienței interne).

Unde înainte era granița științei, acum se pare că este centrul. Aducerea la suprafață a adevărilor ascunse în izvoarele veșnice ale existenței și vestirea lor este o necesitate pentru că adevărul așteptă să-i acordăm atenția necesară. Avem o imagine grandioasă a Cosmosului a cărui frumusețe și consistență ne îmbogățește în același timp mintea și inima, aducându-le într-o stare de rezonanță. Această cunoaștere a sinergiei spirituale, este de fapt, *cheia înțelegerii*.

Acum doi ani scriam un articol despre o nouă viziune asupra psihologiei, intitulat psihologia sonoluminică. De ce o psihologie sonoluminică? Pentru că ne

va ajuta să înțelegem fenomenele psihice mult mai profund, pentru că reușește să răspundă la întrebări care erau fără răspuns până acum, folosind adevăruri ale fizicii cuantice, ale teoriei cuantice a informației și ale genetica și nu în ultimul rând pentru că până acum nu există o definiție a gândului fizic.

Psihologia sonoluminică vine să întreprindă zestrea psihologiei transpersonale și apare ca o descriere a lucidității, desigur cuvântul luciditate vine din latinescul *lucis* care înseamnă lumină.

Am considerat deci, necesar, de a îmbogăți conceptele psihologice pentru a face față noilor descoperiri privind informația psihică plasând acest nou proiect la confluența psihologiei cu fizica cuantică. Această idee mi-a venit atunci când am observat două fenomene cu profund caracter informațional ce au loc în corpul uman și anume lumina și sunetul. Definierea gândului prin lumină și sunet ne ajută să înțelegem ordinea ascunsă a realității profunde și este punctul unde religia și știința se întâlnesc. Probabil, că ați auzit până acum de biofotoni, de lumina neutrinică și de transformarea ultrasunetelor în biofotoni. Ce legătură au acestea cu ființa umană? Cu puțină răbdare și înțelegere, poate a venit timpul să aflăm.

Pentru a percepe și înțelege valurile de informații ale oceanului universului invizibil (câmpul de energie zero), unde psihismul se obiectivează, va trebui să cunoaștem superpoziția holomișcării printr-o viziune organismică. Mecanica cuantică, sugerează, că lumea nu e un mecanism de ceas, ci mai degrabă un organism, e un lucru organistic și extrem de interconectat, ce se extinde în spațiu și timp, iar, într-un astfel de mediu, ce cred despre comportamentul meu are un impact mult mai mare nu doar asupra mea, ci și asupra lumii, decât într-o lume clasică, deci, în mod fundamental, are legătură cu morala și etica: ceea ce gândesc influențează lumea!

A descrie natura și schimbările de informație - iată, după mine, noul scop al psihologiei și fizicii fundamentale. Reconstruirea pe baza noțiunii primare de informație a timpului, spațiului, respectiv a materiei, devin de asemenea sarcina, uriașă și năucitoare, a acestei noi fizici și psihologii.

Dacă putem să înțelegem natura informației psihice și să o încorporăm în modelul lumii fizice cu care lucrăm, atunci am făcut primul pas pe drumul care duce la înțelegerea realității obiective.

Universul e foarte ciudat! se pare că sunt două seturi de legi ce guvernează universal în lumea cotidiană, (1)clasică, în coordonatele spațiu-timp, lucrurile sunt guvernate de legile mișcării ale lui Newton stabilite... cu sute de ani în urmă și ele funcționează foarte bine pentru bile de biliard, ghiulele, pentru gravitație, totuși, când coborâm la o scară foarte mică, să spunem la nivelul atomului, un set diferit de legi preiau comanda, (2)acestea sunt legile cuantice, teoria cuantică, mecanica cuantică, și la acest nivel, particulele pot fi în mai multe locuri în același timp, se pot comporta ca și unde, împrăștiate spațial și temporal, pot fi interconectate la distanțe foarte mari, pot fi adunate în aceeași formă cuantică, într-o singură formă guvernată de o funcție ondulatorie iar demarcația, cortina dintre lumea cuantică și cea clasică este foarte misterioasă, este denumită „pliarea funcției de undă“ pentru că în lumea cuantică totul e în super-poziție, cu posibilități multiple iar în lumea

clasică aceste posibilități multiple se restrâng la anumite alegeri bine definite adică totul e într-un loc bine stabilit. Mecanica cuantică este de fapt comportamentul și manifestarea informației, ale potențialității unde de informație, unde de potențiali electroni, fotoni, neutrino și e important cuvântul „potențial“!

Informația este încorporată într-un semnificant material, într-un semnal fizic, energetic și radiant. Semnificația semnalului va fi reprezentată de conținutul informațional pe care ea îl poartă, de modul în care sunt produse și susținute anumite vibrații cu frecvențe specifice apte de a excita un receptor oarecare, reflectându-se activ sau pasiv în proprietățile acestuia. Mecanismul transmiterii semnalului îl reprezintă rezonanța. Acest nou model care se prefigurează pornește de la precizarea stării de agregare a informației psihice, a modului de arhivare și conservare a ei și ajunge la transferul de mesaje prin teleportarea unor anumite categorii de unde.

Acest nou proiect de psihologie cuantică, intitulat *psihologie sonoluminică*, fără să nege nici una dintre ramurile psihologiei universale își propune ca *obiect principal de studiu natura gândului și dinamica acestuia în sufletul uman*.

Conștiința sau *Trezirea Sinelui* poate fi definită și ca o exersare către performanță a simțurilor observatorului. Dar noi nu avem doar șase simțuri, ci 33 după unii autori (W. Alegretti, V. Vieira). Ar trebui să le cunoaștem și să le optimizăm.

În acest sens, în continuare, pentru o cunoaștere mai largă și precisă a acestor fenomene, este necesar să ne referim la o serie de descoperiri ale fizicii cuantice.

Fenomenul numit *coerență* descoperit în ziua de azi implică o stare sincronizată cvasi-instantaneu, cu conexiuni neconvenționale între părțile care alcătuiesc un sistem și între sisteme și mediul lor extern. Asemenea conexiuni par să se obțină peste toate distanțele finite și timpii finiți și ele sugerează faptul că „nonlocalizarea“ descoperită în domeniul microscopic al lumii cuantice se extinde în domeniile macroscopice ale vieții, minții și cosmosului. Natura apare azi ca fiind compusă dintr-o *ierarhie cuibărită* („nested“) de sisteme coerente conectate nonlocal. Coerența invariantă spațio-temporal ce iese azi la iveală în diverse domenii de observare și experimentare sugerează noi ipoteze fundamentale despre natura realității.

Saturarea energetică a organismului uman este asigurată de sinteza a trei câmpuri: *magnetic, coulombic și torsionic*. Acest ultim câmp conține întreaga informație despre Universul material, despre trecutul acestuia, despre prezentul și viitorul lui. O atenție deosebită și o studiere aprofundată sunt cerute de procesele de gândire, de receptare și de transmitere a informației, care, de asemenea, se produc pe fundamentul material al câmpului de torsiune. Astfel, solitonii torsionici din ADN reprezintă complexe torsiono-neutrinice ce dau mișcarea gândurilor. Acești solitoni torsionici prezintă trei aspecte: de vortex circular, pulsatoriu și au o interpretare ca branele, fiind soluții pentru diferitele teorii a supergravitației. Conform cu R.M.Kiehn, profesor de fizica la Univ. Houston (*Torsion and spin as topological coherent structures in plasmas*, 2001), câmpul de torsiune realizează

structuri coerente topologice în plasmă. Astfel, acest câmp, ordonează câmpul plasmatic sau columbic. În teoria interacțiunilor electro-torsionice, Shipov, arată că, unde există un câmp electromagnetic sau electrostatic, există întotdeauna și un câmp torsionic (Shipov G.I. „*Teoriya electrotorsionnyh vzaimodeistvii*“, Moscow, 1996).

Este de ajuns să ne gândim la sistemul laserelor biologice din ADN-ul uman ca să ne dăm seama de transmiterea informațiilor.

Pornind de la ideea că procesele mentale sunt procese informaționale, precum și de la principiul descoperirii naturii acestora, am îndrăznit să definesc Gândul fizic ca și concept fundamental al Psihologiei Sonoluminice.

Consider că psihologia trebuie să se conducă după un concept de bază concret ca și genetica (molecula ADN). Cu alte cuvinte, este necesar ca să existe un punct de plecare, reper, ca sprijin, pilon de bază concret, palpabil, al acestei științe. Care ar putea fi acesta? Conștiința? Inconștientul? Mintea? Sufletul? Spiritul?

Eu consider că acesta nu îl poate reprezenta decât *gândul*. Toate celelalte concepte enumerate au un grad de generalitate și nu se pot constitui într-un reper de bază. El, conține, complementaritatea dintre masculinitatea și feminitatea personalității noastre, ca unitate androgenă ce conține mentalul nostru la un anumit moment dat. Cred că este deplasat de a despărți în ecuația psihicului, emoțiile și sentimentele de rațiune, deoarece ele se regăsesc în acesta. Nu am remarcat până acum în literatura de specialitate să se definească conceptul de gând din punct de vedere radiativ. Voi încerca în cele ce urmează să pun bazele și să explic acest concept în speranța unei definiții mai credibile. Dar, unde să căutăm?

În organismul uman și în jurul său există o radiație responsabilă de procesarea informației și care poate explica proprietățile psihismului. Ea se numește bioluminescență ultraslabă. Se pare că acest fenomen este responsabil în parte de formarea și dinamica proceselor mentale.

Din punctul meu de vedere, definiția **gândului fizic**, este următoarea:

Gândul fizic este o entitate energo-informațională (semnal), stabilă, dar emergentă, ce respectă superpoziția și înlănțuirea cuantică, conținând date organizate, o informație înțeleasă (cu valoare de semnificație), este legătura dintre materialitate și imaterialitate, capabilă să influențeze mediul înconjurător prin oscilațiile sale stabile, torsionice-solitonice, radiații electromagnetice, ultrasunete și particule neutrino. Este constituit din holograme sonoluminiscente învelite într-o undă torsiono-solitonice, sferă, ce reprezintă realitatea psihică la un anumit moment dat.

El reprezintă elementul de bază al psihismului uman pentru că este capabil de formarea reprezentărilor statice a realității individuale. Este responsabil, de asemenea, de conștiința de sine din cauza scintilațiilor sale constante. Comunicarea între gânduri se realizează nonlocal, adică aproape instantaneu, realizând reprezentările cinetice. Având în vedere vitezele superluminice ale gândului, el poate trece prin orice mediu considerat material. Conexiunile cu memoria (banca de date) și automat cu motivațiile

(trebuințe spirituale, fiziologice și învățate) se realizează nonlocal dând naștere la reacții comportamentale, motrice.

În momentul în care gândul ajunge în consonanță cu motivațiile (din banca de date) se naște voința, care elimină nehotărârea (neconcordanță între gânduri și banca de date), voința ca impuls de a porni la drum ca o sinergie a gândurilor cu banca de date(memoria, motivațiile). Ea transformă intenția (acțiunea gândului asupra memoriei) în acțiune (crearea de noi gânduri prin sinergie), chiar dacă se întrevăd dificultăți în obținerea lucrului dorit (programat prin sinergia dintre gânduri și banca de date).

Trupul, sufletul și timpul înlănțuite sunt scăldate etern într-un ocean de lumină și sunet, o uriașă hologramă sonoluminică, unde viața și moartea dă pământului lumi trecătoare. Căile luminii și ale sunetului ce penetrează corpul uman sunt în permanentă rezonanță cu profunzimi surprinzătoare ale conștiinței cosmice reprezentând punctul de plecare al conștiinței de sine și al scânteierilor noastre spirituale.

Vibrându-și simfonia, gândul zboară mereu ca o nălucă înspre comoara vechilor simboluri, luând puțin din cer și puțin din floare, puțin din credință și puțin din necredință, dând naștere la cuvinte pentru a mărturisi peste vreme înălțimea cugetării noastre.

Atâtea flori cresc în apele tăcute ale sufletului nostru și-și dezvelesc petele pe luciul conștiinței noastre: ele cresc din noi, dar noi le credem oglindiri din lumea dinafară. Există în noi ceva mai adânc decât noi înșine.... pentru că așa cum spunea poetul Ion Minulescu în poezia „Drum crucial“:

„Pe scara sufletului meu
M-am întâlnit cu bunul Dumnezeu -
Eu coboram mâhnit din conștiința mea,
Iar El urca surâzător spre ea!...
Și ne-am oprit la jumătatea scării
Încrucisându-ne în clipa-ntâmpinării
Săgețile perechilor de ochi ca de-obicei -
Ah! ochii Lui cum seamănă cu ochii mei!
Pe scara sufletului meu
M-am întâlnit din nou cu Dumnezeu -
El cobora solemn din conștiința mea,
Iar Eu urcam surâzător spre ea!...“

Oare, Dumnezeu este în afara noastră sau este peste tot? Suntem legați? Haideți să facem primul pas pe *scara* cunoașterii sufletului nostru! Să aflăm ființa care privește din spatele ochilor noștri și altor organe de simț. Atâta timp cât nu încetăm să urcăm, treptele nu se vor termina și sub pașii noștri care urcă, ele se vor înmulți la nesfârșit. Omul propune, Dumnezeu dispune. Mulți chemați, puțini aleși.

Călătorie în transcendent

Prof.Dr. psiholog, Lucian Iordănescu

Master of Metaphysics

Guvernatorul Societății Române de Studii Metafizice

Totul a început în 1982 când, la Universitatea din Paris, grupul de cercetători condus de fizicianul Alain Aspect, a realizat probabil unul dintre experimentele epocale din secolul al 20-lea. Evenimentul nu a fost pomenit în știrile de seară iar, dacă nu răsfoiți publicațiile științifice, probabil că numele Alain Aspect nu vă va spune nimic, deși unii specialiști sunt convinși că această descoperire poate schimba fața științei.

În Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare de la CERN – situat în partea de nord-vest a Genevei la granița dintre Franța și Elveția și în Institutul Unificat de Studii Nucleare de la Dubna – Rusia, Alain Aspect și echipa sa au stabilit că, în anumite condiții, doi electroni (particule subatomice) sunt capabili să comunice instantaneu între ei indiferent de distanța care-i separă, 10 metri sau 10 miliarde de kilometri. Fiecare electron pare să fie, nu se știe exact cum, „informat“ despre ce se întâmplă cu cealalt. Problema este că, acest comportament încalcă teza lui Einstein conform căreia o informație nu poate călători mai repede decât lumina. Fizicienii au tot încercat să explice descoperirea lui Alain Aspect, alții, însă, mai inspirați, au oferit soluții revoluționare. Astfel, fizicianul David Bohm de la Universitatea din Londra, în urma unor studii fizico-matematice complexe susține că, din perspectiva descoperii lui Alain Aspect, **realitatea obiectivă nu există**. În pofida aparentei solidității a sa, Universul este o fantasmă, o gigantică și splendid de amănunțită hologramă⁽¹⁾. Până în prezent, știința occidentală a operat sub deviza conform căreia calea optimă de înțelegere a unui fenomen fizic este „disecarea“ lui în părțile componente.

Holograma ne învață că unele evenimente sau lucruri din univers nu se pretează la o astfel de abordare. Dacă încercăm să disecăm ceva structurat după principiul hologramei, nu vom obține părțile componente ale aceluia ceva ci doar versiuni ale „întregului“. Această abordare i-a sugerat lui Bohm o altă cale de înțelegere a descoperirii lui Alain Aspect. Astfel, Bohm argumentează că motivul pentru care particulele subatomice sunt capabile să rămână în contact, indiferent de distanța care le separă, nu rezidă în faptul că ele schimbă un fel de mesaj misterios, ci pentru că, separarea lor spațială de fapt nu există, iar pentru noi, această separare reprezintă doar o iluzie! Avansând pe firul deducțiilor, Bohm afirmă că, la un nivel

---

¹ **HOLOGRAMĂ**, *holograme*, s.f. Imagine tridimensională obținută cu ajutorul laserului și a unei plăci fotografice pe care sunt înregistrate, sub forma unor dungii fine și paralele, atât amplitudinile undelor luminoase care vin de la un obiect, cât și fazele acestor unde. – Din fr. **hologramme**.

mai profund al realității, particulele nu sunt entități individuale ci extinderi ale aceluiși „ceva“ fundamental. Pentru o mai bună înțelegere, Bohm propune următorul exemplu: „Să ne imaginăm un acvariu în care înnoată un singur peștișor. Nu putem vedea direct acvariul, iar ceea ce se petrece în el observăm doar cu ajutorul a două camere TV, una orientată spre partea frontală a acvariului, iar cealaltă spre partea laterală. Pe cele două monitoare vom vedea doi pești (aparent diferiți) fără să știm că ei sunt de fapt unul și același. Când o imagine se mișcă, observăm că și cealaltă se mișcă simultan, dar oarecum diferit. Concluzia ar fi că cei doi pești comunică între ei. În realitate există doar un singur pește, în timp ce noi vedem două imagini diferite ale acestuia. La fel se întâmplă și în cazul electronilor din experimentul lui Alain Aspect. Conform ipotezei lui Bohm, aparenta comunicare cu viteză superluminică între particule ne conduce la ideea că există un nivel mai profund al realității la care nu avem acces, o dimensiune cu mult mai complexă decât cea ilustrată în exemplul cu peștele din acvariu. Particulele subatomice le observăm ca entități separate, deoarece noi avem acces doar la o parte din realitatea acestora. Aceste particule nu sunt „î“ părți luate „t“ separat, ci fațete ale unei unități mai profunde care, în ultimă instanță, este la fel de indivizibilă ca și holograma unui obiect. Și, întrucât tot ceea ce există în realitatea fizică este compus din astfel de entități holograme, universul însuși este o proiecție holografică, o Super-hologramă.

În afară de natura iluzorie (pentru noi), un astfel de univers ar trebui să posede caracteristici și mai surprinzătoare: dacă separarea dintre particulele subatomice este iluzorie, rezultă că, la un nivel mai profund al realității, toate evenimentele și lucrurile din univers sunt infinit interconectate. Într-un univers holografic chiar și spațiul și timpul nu mai pot fi considerate entități fundamentale. Deoarece conceptul de localizare spațială dispăre într-un univers în care nimic nu mai este izolat, atunci timpul și spațiul 3-dimensional (asemenea imaginilor peștișorului) ar trebui privite ca proiecții ale acestei ordini mai profunde. La acest nivel mai adânc, realitatea este un fel de superhologramă în care trecutul, prezentul și viitorul coexistă. Astfel, cu mijloace potrivite, am putea cândva să ajungem la nivelul superholografic al realității și să surprindem scene dintr-un trecut de mult uitat. Ce anume conține Superholograma rămâne o întrebare fără un răspuns concret, deocamdată. Admițând, conform argumentației matematice că superholograma este matricea care a dat naștere la tot ceea ce există în universul nostru, atunci ea conține fiecare particulă subatomică trecută, existentă sau viitoare, fiecare configurație posibilă a materiei și energiei, de la fulgii de zăpadă până la quasari, de la balena albastră până la razele gama. Această matrice poate fi privită ca un soi de depozit cosmic a „Tot Ceea Ce Există“, sau altfel spus, memoria universlă (akasha în limbaj ezoteric). Deși Bohm admite că în această dimensiune fizică a spațiului cu trei dimensiuni aparente, nimeni nu putem cunoaște ce se află ascuns în superhologramă. El afirmă că nu avem nici un motiv să credem că superholograma nu conține mai mult(e) forme, structuri, concepte etc. Probabil, nivelul superholografic al realității este doar o „treaptă“ dincolo de care „există o

infinitate de extinderi superioare“. Bohm nu este unicul cercetător care avansează pertinenta ipoteză a naturii holografice a Universului.

Lucrând independent în domeniul investigării creierului, Karl Pribram, neurofiziolog la Stanford, a fost fascinat de misterul stocării memoriei în creier. Timp de decenii, nenumărate studii au aratat că, în loc să fie localizate într-o anumită zonă, amintirile sunt dispersate în tot creierul. Într-o serie de experimente cruciale efectuate în anii 1920, neurologul Karl Lashley descoperise că, indiferent care porțiune a creierului de șobolan este îndepărtată, memoria animalului legată de efectuarea unor operațiuni complexe, învățate anterior, nu era afectată. Singura problemă era că mecanismul din culisele acestei stocări de tip holografic a memoriei nu a putut fi explicat la acea vreme.

Ulterior, prin anii 1960, Pribram întâlnește conceptul de „holografie“ și, într-un moment de inspirație, își dă seama că a găsit explicația căutată de neurologi. Pribram crede că informațiile (amintirile) nu sunt codificate în neuroni sau în formațiuni restrânse de neuroni ci în configurații de impulsuri nervoase care se încrucișează în creier la fel cum structurile de interferență a razei laser se întrepătrund pe bucata de film care conține imaginea holografică. Cu alte cuvinte, Pribram crede că însuși creierul este o hologramă. Unul dintre cele mai uluitoare aspecte ale procesului de gândire la om este faptul că fiecare unitate de informație pare să fie interconectată cu oricare alta, cu o altă caracteristică intrinsecă a hologramei. Tot o enigmă este modul în care creierul translează avalanșa de informații vibraționale venite pe calea simțurilor (frecvențe luminoase, sonore, mecanice, etc.) în lumea concretă a percepțiilor noastre. Codarea și decodarea acestor frecvențe este exact ceea ce holograma poate face mai bine. Așa cum holograma funcționează ca un fel de „lentilă“ (dispozitiv de translare capabil să convertească noianul aparent fără noimă de vibrații într-o configurație / imagine coerentă), Pribram susține că și creierul conține un fel de „lentilă“ similară și folosește principiile holografice pentru a converti matematic frecvențele pe care le primește prin simțuri înspre universul interior al percepțiilor umane.

Există numeroase dovezi care sugerează că, creierul apelează la principii holografice pentru a-și îndeplini sarcinile. Teoria lui Pribram a câștigat un sprijin tot mai consistent din partea neurofiziologilor. Însă, aspectul cel mai derutant al modelului holografic al minții umane propus de Pribram este rezultatul fuziunii cu teoria lui Bohm. Dacă palpabilitatea lumii înconjurătoare este doar o realitate secundară și ce se află „acolo“ este de fapt o multitudine holografică de frecvențe, și dacă creierul este la rândul lui o hologramă care selectează din acest amestec vibrațional doar unele vibrații și le transformă matematic în percepții senzoriale, ce devine atunci realitatea obiectivă?

Această realitate încetează să mai existe ca o formă concretă, privită prin prisma mecanicii newtoniene, ea încadrându-se perfect în conceptul mecanicii și fizicii cuantice. După cum susțin religiile orientale, lumea materială este Maya, o iluzie și, deși suntem convinși că suntem ființe materiale evoluând într-o lume fizică, și aceasta este o iluzie! Noua și surprinzătoarea fațetă a realității, de fapt sinteza teoriilor lui Bohm și Pribram, a fost numită „paradigmă holografică“ și, cu

toate că mulți savanți au primit-o cu scepticism datorită faptului că nu o pot încadra în preceptele conservatoare ale gândirii carteziene, ea a galvanizat interesul cercetătorilor în științele de avangardă.

Unii cercetători consideră că acesta ar putea fi cel mai curat model al realității din câte a elaborat știința până în prezent. Mai mult chiar, unii consideră că el poate descifra unele mistere care nu au fost nicicând explicate de știință și că readuce paranormalul, metafizica chiar, în sfera normală a naturii. Numeroși cercetători, inclusiv Bohm și Pribram, au remarcat că numeroase fenomene parapsihice devin mult mai comprehensibile prin prisma noii paradigme. Prin anii 1950, în timp ce efectua studii privind utilizarea LSD ca uneltă psihoterapeutică în ședințele psihedelice, Stanislav Grof ținea sub observație o femeie care, brusc, a simțit că o invadează identitatea unei femele dintr-o specie de reptile preistorice. Pacienta nu numai că a furnizat în timpul trăirilor holotropice, o descriere detaliată a senzațiilor percepute pe când era „captivă“ în noua identitate, dar a remarcat că un mascul din aceeași specie avea o colorație deosebită în zona capului. Ce l-a uluit pe Grof a fost faptul că femeia nu avea habar despre reptilele preistorice iar, ulterior, o discuție avută cu un zoolog, acesta a confirmat că anumite specii de reptile preistorice aveau zone ale capului colorate identic cu cele descrise de pacientă, colorații care aveau rolul de atragere și stimulare a sexului opus.

Regresiile subiecților umani în regnul animal nu au fost singurele fenomene neobișnuite cu care Grof s-a confruntat. El a întâlnit pacienți care păreau să pătrundă într-un fel de supraconștient colectiv sau mental colectiv. Indivizi cu nivel scăzut de instruire descriau în detaliu practici funerare zoroastriene sau scene din mitologia hindusă. În alte experiențe, subiecții relatau amănunțit despre călătoriile lor în afara trupului, străfulgerări precognitive sau regresii în viețile lor anterioare. Deoarece elementul comun în aceste experimente era transcenderea conștiinței individuale dincolo de granițele egoului și/sau limitările spațiului și timpului, Grof a numit aceste manifestări „experiențe transpersonale“ iar în anii '60 a pus bazele unei ramuri a psihologiei numită „psihologia transpersonală“, dedicată în totalitate studierii acestor fenomene. Deși Asociația de Psihologie Transpersonală înființată de Grof a atras rapid un număr crescând de savanți iar noua știință a devenit o ramură respectată a psihologiei, ani de zile nici Grof și nici colegii lui nu au fost în stare să explice mecanismele care stăteau la baza bizarelor fenomene investigate. Această situație s-a schimbat radical o dată cu apariția paradigmei holografice și definirii ei prin fundamentul fizico-matematic ai ultimilor ani. După cum remarca însuși Grof, dacă mintea umană este în realitate o parte dintr-un continuum, asemenea unui labirint conectat nu doar cu oricare altă minte care există sau a existat vreodată pe pământ, ci și cu orice atom, organism și regiune din imensitatea spațiului și timpului, nu mai pare un lucru straniu faptul că ea(mintea) este capabilă să efectueze incursiuni în acel labirint și să trăiască experiențe transpersonale.

Paradigma holografică are implicații și pentru științele așa-zise clasice cum este biologia. Keith Floyd, psiholog la Virginia Intermont College, a arătat că, dacă

palpabilitatea realității este doar o iluzie holografică, nu ar mai fi corect să susținem aserțiunea prin care, „creierul este cel care secretă / produce conștiința“ ci, mai curând, „conștiința este cea care determină apariția creierului“ dar și a corpului și a tot ceea ce există în jurul nostru și pe care noi le interpretăm ca fiind realitatea fizică. O astfel de răsturnare a modului de considerare a structurilor biologice i-a făcut pe cercetători să admită că medicina și înțelegerea procesului de vindecare ar putea fi și ele transformate de paradigmă holografică. Dacă aparenta structură fizică a corpului este doar o proiecție holografică, reiese clar că fiecare dintre noi este mult mai răspunzător față de propria sănătate decât (ar) admite înțelepciunea medicală curentă.

Ceea ce considerăm acum drept remisii miraculoase ale unor boli incurabile se poate datora schimbărilor la nivelul conștiinței care, la rândul ei, operează modificări în holograma corpului. Similar, noile și controversatele tehnici de vindecare care folosesc tehnici de vizualizare pot funcționa atât de eficient pentru că, în zona holografică, imaginile gândite sunt în ultimă instanță la fel de reale ca și „realitatea“ însăși. Chiar și viziunile și experiențele care implică realitatea „ne-obișnuită“ devin explicabile sub paradigma holografică. În cartea sa „Daruri de la Lucrurile Necunoscute“, biologul Lyall Watson descrie întâlnirea sa cu o femeie șaman din Indonezia care, printr-un dans ritual, a fost capabilă să facă un pâlce de arbori să dispară din fața martorilor oculari. Watson relatează că în timp ce urmărea femeia-șaman continuându-și dansul magic, aceasta a readus arborii la locul lor, apoi i-a făcut nevăzuți din nou, miracolul repetându-se de mai multe ori.

Deși știința actuală este incapabilă să explice astfel de fenomene, ele devin mai acceptabile dacă admitem că realitatea „concretă“ este doar o proiecție holografică. Experiențe miraculoase cum este cea la care martor a fost Watson nu sunt la ordinea zilei deoarece, mințile noastre nu au fost programate cu credințe sau convingeri care ar permite repetarea unor astfel de miracole. Într-un univers holografic, „canavaua“ realității poate fi modificată fără limite. Ceea ce percepem drept realitate este doar un fundal, o urzeală, pe care putem „desena“ orice imagine dorim. Așadar, orice este posibil, de la îndoirea lingurilor cu puterea minții până la trăirile holotropice experimentate de Carlos Castaneda în timpul remarcabilelor sale întâlniri cu Don Juan, fumătorul de Yaqui și, asta pentru că magia este un dar funciar dobândit de om chiar de la naștere. În acest caz chiar și cele mai fundamentale noțiuni despre realitate devin superflue pentru că, într-un univers holografic așa cum l-a imaginat Pribram, chiar și evenimentele întâmplătoare trebuie considerate ca bazându-se pe principii holografice și, prin urmare, determinate. Sincronicitățile cum le-a definit neuropsihiatru Carl Gustav Jung, sau coincidențele semnificative cum le numește limbajul popular și mediocru, capătă brusc sens și, tot ce există în realitate ar trebui considerat doar ca o metaforă pentru că, până și cele mai „întâmplătoare“ evenimente ar trebui să fie manifestări ale unei ordini sau simetrii ascunse. Indiferent dacă paradigma holografică argumentată fizico-matematic de Bohm și Pribram este acceptată de o parte din știința actuală conservatoare și închistată în prejudecăți, sau această știință încearcă să includă paradigma holografică într-un complex S.F., explozia puternică a noilor concepte

einsteiniene și a succesorilor lui din domeniul mecanicii și fizicii cuantice precum și a cercetătorilor din domeniul psihologiei transpersonale și a parapsihologiei, va avea o influență incontestabilă asupra gândirii multor oameni de știință contemporani.

Șamanismul intravertit

Principiul cosmic suprem poate fi perceput în două feluri diferite. Uneori, frontierele personale se dizolvă și ne contopim complet cu sursa divină, devenind una cu ea. Alteori ne menținem sentimentul identității separate, asumându-ne rolul unui observator uluit care asistă ca din afară, la mysterium tremendum-ul existenței.

Practicile șamanice cunoscute de participanții la acest spectacol în țările unde spiritul mistic precede educația tehnico-științifică (diferită de cea spirito-științifică), relevă un ritual aparent ciudat, uneori grotesc, spectacol pe care psihologii și psihiatrii europeni l-au calificat și încă îl mai califică a fi o manifestare bizară a unor „sigure“ dezechilibre psihice. Dar dincolo de ceea ce este vizibil pentru cei dornici de spectacol, puțini știu că șamanul se scufundă în Sinele său fundamental prin meditație îndelungată, rigoare față de o asceză echilibrată, susținută permanent de variate forme de respirație, mai bine cunoscută „specialiștilor“ ca respirația holotropică.

Mesajul șamanismului a rămas esențialmente același, de-a lungul a zeci de mii de ani: trăim într-o lume minunată, plină de ființe vii, sensibile, inteligente, interconectate într-o vastă rețea a vieții, a cunoașterii, a ființării. În această minunată lume în care trăim, miracolul este la el acasă în creșterea fiecărui fir de iarbă, în fiecare naștere, în fiecare cântec de pasare, în toate cele vizibile și cele invizibile. Lumea în care străbunii noștri trăiau, era plină de învățători și învățăminte. Totul are viață și conștiință și fiecare ființă care are daruri unice de împărtășit celorlalți din această lume: poporul pietrelor, poporul vegetalelor, poporul celor ce înoată, al celor cu solzi, al celor ce se târăsc, poporul celor cu aripi, poporul celor cu patru picioare, poporul celor cu două picioare și poporul celor fără trup. Toate ființele se influențează reciproc, iar acțiunile oamenilor trebuie a fi făcute cu respect față de „toate rudele“, față de familia extinsă la toată creația. Această unitate a oamenilor cu întreaga creație, este o realitate foarte profundă a însăși ființei noastre, dar de această realitate, omul modern, cu precădere cel european, s-a îndepărtat în mare parte prin impunerea unor bariere artificiale, tehnologice, ideologice și ale unor mitologii distorsionate, între Sinele său fundamental și lumea vie. Punând bariere între noi și ființele înconjurătoare și chiar și cu Cosmosul cu care una suntem, ne îndepărtăm de propria noastră esență.

Alienându-ne suferim, iar suferința noastră se răsfrânge și asupra celor cu care suntem deopotrivă interconectați. Poluarea și dezastrul ecologic actual sunt o reflectare a stării de intoxicare fizică și sufletească a oamenilor din aceste zile. Pe de altă parte, respectul, iubirea, comunicarea cu Pământul (Mama Gee) și toată Creația, sunt esențiale pentru starea de plinătate, de sănătate, de fericire atât a noastră înșine, cât și pentru armonia întregului univers. Omul, oamenii, au o mare putere asupra realității care îi înconjoară, prin fantastica conexiune interactivă a câmpurilor morrice

prin care permanent facem schimbul de informație negentropică⁽²⁾. Cum spunea un înțelept din antichitate, ne aflăm aici pentru a ajuta la menținerea echilibrului și a armoniei în toate cele ce sunt. Am face bine să ne folosim imensa putere cu care am fost dăruți de Ființa Supremă întru binele a tot ceea ce este, întru manifestarea raiului.

Șamanismul (nu numai cel relevat exclusiv de forma ritualică ci cel spiritual) ne oferă unelte și metode pentru reintegrarea noastră în armonia cosmică, pentru reunificarea sufletului și însănătoșirea trupului, dar numai prin accesarea într-o stare holotropică. Dacă nu vom exersa zilnic desprinderea din trăirile derizorii, condiționate de distrugerea sănătății pentru a câștiga bani, apoi, mai spre apusul vieții cheltuind banii ca să ne recâștigăm sănătatea, nu vom ieși așa curând din ciclul nesfârșit al reîntrupărilor succesive, care ne învârtesc generații nenumărate în caruselul materiei inferior organizată. Aceste unelte și metode șamanice, sunt la fel de valabile și eficiente în zilele noastre pe cât au fost de valabile și eficiente în zecile de mii de ani în care au fost folosite de întreaga omenire. De-a lungul timpului, eficacitatea, obținerea rezultatelor practice dorite, a fost esențială pentru însăși supraviețuirea comunităților umane care au beneficiat de serviciile șamanilor. Supraviețuirea neschimbată de-a lungul zecilor de mii de ani a tehnicilor și practicilor de călătorie șamanică, de inducere a transei vizionare și vindecătoare, de divinație, a celor de vindecare cu plante sau prin extragerea energiei negative intruse, a recuperării sufletului, și nu în cele din urmă a comunicării directe și discrete cu semenii noștri prin fuziunea cu sufletele lor, și când spun aceasta nu folosesc o metaforă, ne transmite ceva atât despre eficiența lor cât și despre potrivirea lor cu structura însăși a ființei umane și a universului.

Și, într-adevăr, vârful de lance al fizicii cuantice contemporane a ajuns să înceapă a împărtăși multe din viziunile și exprimările șamanilor din toate vremurile și de peste tot. Șamanismul nu este „ezoteric“ în sensul unei „științe accesibile doar unui anume grup de inițiați“ dintr-un colț de lume, ci este aproape identic în toate culturile globului, el este peste tot, la vedere (cu excepția locurilor în care practica sa a fost sau este persecutată din motive de prejudecată obscurantistă, din motive politice sau religioase). Dacă mergem suficient de mult înapoi în timp, vom găsi că toate culturile existente la această oră pe glob sunt șamanice la origine. Șamanismul nu este o religie, ci el precede tuturor religiilor organizate. Șamanismul nu are dogme, ierarhii și sisteme de autoritate omenească, ci este cu adevărat o democrație spirituală în care experiența spirituală proprie și rezultatele practice, dețin cea mai importantă pondere.

Așa cum spunea Hank Wesselman, practicarea metodelor șamanice adâncește conexiunea cu adevărat spirituală între noi și tot-ceea-ce-este și, îmbunătățește calitatea experienței mistice și religioase a oricărui practicant religios, deschizând perspective nebănuite pentru toate fundăturile în care a ajuns știința. Vesticii educați ai secolului în care trăim, pot avea și ei un acces surprinzător de rapid și de semnificativ la lumea fermecată, vindecătoare, semnificativă a șamanului, pentru că esențialmente suntem la fel ca strămoșii noștri: visăm, respirăm, avem sentimente, avem o inimă care bate... iar atomii din care sunt alcătuite trupurile noastre au aceeași vârstă incomensurabilă. Un articol despre **Starea Șamanică de Conștiință (SSC, Michael Harner)** și modulurile în care a fost și este atinsă această stare de conștiință puteți citi la: <http://www.shamanism.nierika.ro>.

---

² NEGENTROPÍE *s.f.* (*Fiz.*) Mărime de stare care reflectă reversibilitatea proceselor fizice cuantice de la stadiul de organizare relativă, către forme superioare de organizare. Este antonimul entropiei care spune că aceasta este o mărime de stare de dezordine, de repartizare întâmplătoare a elementelor din care ia naștere în structurile macroscopice.

Stările holotropice⁽³⁾ de conștiință

În stările holotropice, conștiința suferă o modificare calitativă profundă, fundamentală, fără să fie însă semnificativ redusă ca în cazul tulburărilor cu cauzalitate organică. În subconștient, rămânem de obicei perfect orientați spațio-temporal și nu pierdem complet contactul cu realitatea cotidiană. În același timp, câmpul conștiinței noastre este invadat de conținuturi din alte dimensiuni ale existenței, într-un mod foarte intens și chiar copleșitor. Astfel, trăim simultan două realități foarte diferite, „avem câte un picior în lumi diferite“. Stările holotropice sunt caracterizate de schimbări perceptuale dramatice în toate ariile senzoriale. Când închidem ochii, câmpul nostru vizual poate fi inundat de imagini din istoria personală și din inconștientul individual ori cel colectiv. Putem avea viziuni și experiențe care descriu diferite aspecte ale regnului animal și vegetal, naturii în general, sau ale Cosmosului.

Experiențele ne pot transporta în domeniul ființelor arhetipale și regiunilor mitologice. Când deschidem ochii, percepția noastră asupra mediului înconjurător poate fi iluzoriu transformată de proiecții vii ale acestui material inconștient. Acestea pot fi însoțite de o gamă largă de experiențe care implică și celelalte simțuri: diferite sunete, senzații fizice, mirosuri și gusturi. Emoțiile asociate cu stările holotropice acoperă un spectru foarte larg, care depășește, de obicei, cadrul experienței cotidiene, atât prin natura, cât și prin intensitatea lor. Ele merg de la trăiri extatice, de beatitudine și „pace care depășește orice înțelegere“, la episoade de teroare intensă, furie ucigașă, disperare profundă, vinovăție chinuitoare și alte forme de suferință emoțională inimaginabilă. Formele extreme ale acestor stări seamănă cu descrierile lumilor paradisiace ori celeste și ale iadurilor din scripturile marilor religii ale lumii. Un aspect deosebit de interesant al stărilor holotropice este efectul lor asupra gândirii, deoarece intelectul nu este afectat, dar funcționează într-un mod semnificativ diferit de modul său zilnic de operare. Este posibil să nu ne putem baza pe judecata noastră în probleme practice obișnuite, putem fi efectiv invadați de informații exacte și remarcabile, pe o varietate de teme. Putem ajunge la o înțelegere psihologică profundă a istoriei noastre de viață, a dinamicilor inconștiente, a dificultăților emoționale și problemelor interpersonale.

Putem avea, de asemenea, revelații extraordinare în legătură cu diferite aspecte ale naturii și Cosmosului care depășesc cu mult nivelul nostru educațional și intelectual. Totuși, cele mai interesante viziuni disponibile în stările holotropice

---

³ Acest cuvânt compus înseamnă, tradus literal „orientat spre întregire“ sau „căutând întregirea“ (din grecescul *holos* = întreg și *trepein* = deplasare spre). El sugerează că în starea noastră obișnuită de conștiință ne identificăm doar cu o mică parte din ceea ce suntem cu adevărat. În stările holotropice de conștiință putem depăși granițele înguste ale eului corporal pentru a ne regăsi identitatea completă.

sunt cele legate de probleme filozofice, metafizice și spirituale. Putem trăi succesiuni de morți și renașteri psihologice și un spectru larg de fenomene transpersonale, precum sentimentul de identificare cu alte persoane, cu natura, cu Universul și chiar cu Dumnezeu. Putem descoperi și ceea ce par a fi amintiri din alte încarnări, putem întâlni importante figuri arhetipale, putem comunica cu ființe imateriale și putem vizita numeroase peisaje mitologice. Experiențele holotropice de acest gen sunt principala sursă a cosmologiilor, mitologilor, filosofiilor și sistemelor religioase care descriu natura spirituală a Cosmosului și a existenței. Ele sunt cheia înțelegerii vieții rituale și spirituale a umanității, de la șamanism și ceremoniile sacre ale triburilor aborigene până la marile religii ale lumii. (Stanislav Grof, 1998). Din perspectiva direct interactivă dintre două structuri mentale, însăși hipnoza induce și conduce mentalul⁽⁴⁾ într-o stare holotropică.

Comunicarea prin telepatie

„Gândul este o sferă gigantică de energie și orice gând emis rezonează în tot universul“ scria Swami Sivananda, în cartea sa „Puterea gândului“. Puterea gândului nostru stă în capacitatea noastră de a focaliza. Ullman, un distins cercetător care a studiat relația dintre vis și telepatie, afirma că natura visului de a combina stări de mare activare și de disociație este cea care, empiric, poate să faciliteze transferul telepatic. Apoi în colaborare cu Krippner au publicat o serie de date experimentale, care vin să sprijine existența transferului „extrasenzorial“ al informației la subiectul adormit. Această informație, după relatările autorilor citați, apare în visele subiectului și corespunde cu o imagine fixă care se află în mâinile unei persoane „transmițătoare“ sau a unui agent care privește subiectul aflându-se în totală izolare de el sau chiar la mare distanță de el. Krippner a demonstrat apoi, experimental, ca stimulii „șintă“ emoționali sunt mai efectivi asupra experienței de vis decât materialul telepatic neemoțional. Emoțiile sunt acei stimuli care ajung foarte ușor în subconștient. Tot ce percepem definim prin emoții. O culoare creează o anumită emoție, o acțiune sau orice facem este pentru a ne asigura aceste emoții care ne confirmă certitudinea existenței. Exemplu, mergem în excursie pentru că simțim o anumită emoție, ieșim cu o persoană de sex opus pentru că simțim o anumită emoție. De aceea transferul telepatic emoțional este cel mai efectiv și ușor de receptat. Într-o dimineață târzie când încă dormeam, m-am ridicat brusc în șezut uitându-mă fix la telefonul care se afla pe măsuta de lângă pat. Eram sigur că mama mea mă va suna imediat. Totul s-a derulat foarte repede, nici macar nu eram conștient de faptul că m-am trezit. Tot ce știam era că mama mea, pe care nu o mai

---

⁴ MENTAL = partea spirituală a entității umane, responsabilă cu detecția, analiza și sinteza informației obținută transcendent de calea senzorială, calea celor cinci simțuri. Mentalul este diferit de creier, așa cum conductorul electric este diferit de curentul ce-l străbate. Creierul reprezintă suportul tehnologic material, iar mentalul reprezintă informația structurată în concepte particularizate pe tipuri de evenimente. Mentalul face transcenderea dintre energia structurată în materie și informația structurată în energie.

văzusem de mult timp, mă va suna chiar în aceea clipă. În secunda următoare așa s-a și întâmplat. Eu fiind în somn, am receptat foarte repede frecvența gândurilor mamei mele pe care probabil le emitea foarte intens pe un fond emoțional. Astfel, așa cum spunea și Krippner, informațiile telepatice cele mai puternice și ușor de perceput sau de emis sunt cele emoționale. Chiar și dumneavoastră simțiți când cineva vă iubește sau vă urăște, nu după comportament, ci pur și simplu simțiți intuitiv prin acord empatic. În vis, emisferile cerebrale sunt mult mai „relaxate“. În această circumstanță, creierul aflându-se în starea Alpha (9 –13 Hz) receptează vibrații mai fine, tocmai pentru că energia emisferelor cerebrale, nu e focalizată doar într-un anumit punct, într-o anumită acțiune, așa cum se petrece în momentul când creierul se află în stare de conștientă, adică în starea Beta (14 – 30 Hz).

În artele marțiale cheia de a simți și anticipa reacția adversarului, constă în relaxarea interioară. Cele mai frecvente cazuri de telepatie în vis se întâmplă la cuplurile de îndrăgostiți sau persoane între care există o legătură profundă, tocmai pentru că telepatia constă în intensitatea gândului emis. Iar persoanele care se iubesc, de exemplu, se gândesc cu putere unul la celalalt. Asupra acestui paragraf voi mai reveni la încheierea materialului, cu un caz practic de studiu sistematic.

Visul telepativ stabilește legătura cu gândirea și sentimentele unor persoane și chiar grupuri aflate la depărtare. S-a întâmplat odată ca un prieten de-al meu să mă anunțe că vrea să vină în vizită, dar mi-a spus ca nu știe exact când ajunge pentru că nu s-a hotărât exact ce tren să ia. Eu eram convins că va sosi abia a doua zi, dar în timpul acelei nopți am visat la un moment dat că el bate la ușă. Cu aproximativ două minute înainte să bată în ușă, eu m-am trezit și-l așteptam. Așa s-a și întâmplat, ajunsese la ora 3 noaptea. Vibrația undelor cerebrale care însoțesc somnul telepativ corespund ritmurilor theta (4 – 87 Hz) și delta (1 – 3 Hz). Pe această frecvență, s-a acordat calea de comunicare între creierul prietenului meu ca emițător și creierul meu ca receptor. Din punct de vedere fiziologic, somnul prezintă o inhibiție la nivelul cortexului cerebral pe zona conștienței. Ariile de extindere sunt în funcție de aceste ritmuri. În starea delta, conștiința firească nu mai face legătura cu conștientul, deoarece sufletul fiind decorporalizat, își asumă întreaga guvernare a entității umane. Deși corpul fizic este viu și la dispoziția sufletului respectiv și a spiritului care este conștiința, practic el se află în stare de catalepsie. Așa cum spuneam mai sus, voi relata în încheiere unul din multele cazuri de comunicare onirico-telepatică, dar nu directă ci prin intermediul mediumului, un medium decorporalizat de aproape 25 de ani. Acest medium a fost prima mea soție pe nume Alexandra. Cea mai puternică legătură dintre noi s-a stabilit de la bun început, între corpurile noastre spirituale, urmând apoi legătura sufletească și în cele din urmă legătura fizică. Așa cum spuneam, s-a decorporalizat (a decedat) după o lungă și grea suferință fizică. Preluase dintr-o viață anterioară o

karmă ce nu-i aparținea în totalitate, dar și-a însușit-o ca lecție de viață în această existență cu scopul declarat de a-și scurta ciclurile reîncarnărilor în Samsara⁽⁵⁾.

Acum cinci ani, am stabilit o legătură intelectuală puternic fondată pe un acord rezonant printr-unul din atributele sufletești numit sentiment, cu o fostă studentă, ce avea o mare deschidere către științele metafizice, sau altfel spus către ezoterism. Pe studentă o chema Dana. În afara cursurilor directe am început pregătirea ei, în tehnica hipnozei și totodată am dezvoltat după un program special, comunicarea onirico-telepatică. Deși toate formele de sincronism elaborate erau riguros respectate, am constatat pe parcursul timpului că Dana nu făcea progrese, deși în comportamentul ei direct releva o puternică dorință de a depăși o anumită buclă închisă în care se afla. Rațional și mai apoi intuitiv scanându-i personalitatea, adică atât mintea cât și creierul, am constatat că era dominată în subconștient⁽⁶⁾ de o formă strict personală de egocentrism, fapt ce-i genera permanent o stare de suspiciune față de orice tip de informație pe care o percepea. Deși prin creierul ei puteam umbla cu ușurință, accesul în mintea ei era foarte dificil. Călătoria prin sinuoasa-i rețea sinaptică, mergând din neuron în neuron, nu era o problemă, dat fiind faptul că ea singură se cupla prin acord rezonant pe frecvența de legătură specifică conexiunilor talamice. Însă, comunicarea telepatică directă, chiar după ample exerciții de deschidere a acestui tip de comunicare, după primele încercări reușite, se bloca abrupt. Fantastica rețea a Nadisurilor⁽⁷⁾ ce „îmbracă“ rețeaua neuronală a trupului și se află în corpul energetic, așa cum se vede în figura nr. 2, îmi rămânea de nepenetrat și nici nu puteam percepe în corpul energetic fluxul

---

⁵ SAMSARA = Ciclul existențelor ca urmare a renașterilor obligatorii în sânul diferitelor condiții sau stări multiple ce există și în fața cărora individul nu poate să scape atât timp cât el nu a obținut încă eliberarea spirituală și nu a atins anumite forme de SAMADHI. Înlănțuirea în Samsara este consecința principală a celor trei „RĂDĂCINI VĂTĂMĂTOARE“ (AKUSHALA) care sunt: ura (DVESHA), dorința inferioară tiranică (TRISHNA) și ignoranța sau prostia (AVIDYA). Totdeauna condițiile de renaștere sau reîncarnare sunt determinate de KARMA fiecăruia și niciodată la întâmplare, sau așa cum se exprima Jung, conform legii Sincronicității.

⁶ SUBCONȘTIENT = Capabilitate de stare a persoanei, în care aceasta percepe habitatul său prin introvertirea tuturor informațiilor receptate. Spre deosebire de SUPRACONȘTIENT în care percepția informațiilor se produce prin extravertire sau altfel spus prin integrarea în întregul sistem cosmic. Mai rămâne INCONȘTIENTUL, care este starea în care corpul fizic este rupt de comunicarea cu Sufletul și Spiritul.

⁷ NADI = CANALELE EXTREM DE FINE PRIN CARE CIRCULĂ ENERGIILE SUBTILE. Acestea sunt traseele sau conductele subtile invizibile prin care circulă energiile subtile: vitale, psihice și mentale, specifice energiilor Fohat, Prana și Kundalini. Pentru a realiza diverse acțiuni cu ajutorul corpului subtil bioenergetic, va trebui în prealabil să trezim și să purificăm cât mai bine canalele specifice prin care circulă energiile respective ce fac posibile aceste acțiuni. Vasele sanguine și chiar traseele nervoase care alimentează organele fizice sunt permanent active la un om sănătos; în schimb, canalele subtile folosite pentru percepția eterică, psihică, mentală sau spirituală sunt în general în stare latentă și nu se activează decât prin reacția la o aspirație, nevoie sau dorință fermă imediată sau la un stimul conștient adecvat.

chakrelor, cu precădere al celor trei canale principale: Shushumna prin coloana vertebrală cât și Ida și Pingala ce se răsucesc în jurul coloanei vertebrale, identic cu lanțul cromozomial din fig.1. Era așa, ca și cum bătând la o ușă cineva o întredeschidea, după care în scurt timp mi-o trântea în nas. Trebuia să treacă cel puțin două zile pentru a relua experimentul care nu depășea acest nivel de comunicare.

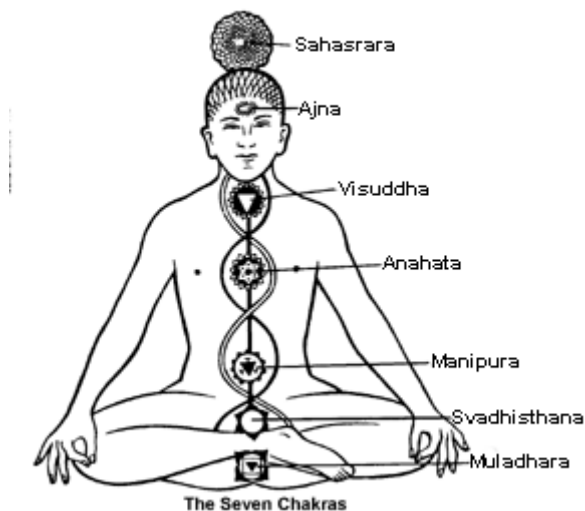

Fig. 1.

Fig. 2. Rețeaua nadi-surilor

Într-o seară stând lungit pe pat și cu lumina stinsă, cuprins de o stare angoasată specifică neputinței, gândindu-mă la Dana și la reacția ei de respingere a tot ce se apropia de ea, am perceput îndemnul de a exersa respirația holotropică, sub forma inspirațiilor și expirațiilor rapide și profunde, golindu-mi mintea de orice altă preocupare și fixându-mi atenția doar asupra ritmului respirației. În scurt timp am auzit ca un dangăt prelungit și profund de clopot, simțind cum mă scufund în sunet. Încet, încet, sunetul și-a pierdut caracteristica inițială, rămânând doar un ecou într-un plan îndepărtat. Pe ecranul minții ce se formează în zona chakrei Ajna (partea frontală a capului), a început să apară jocul unor lumini, preponderent albastre și violete. Concomitent am constatat că obiectele din jurul meu dispăruseră, eu aflându-mă într-un spațiu fără nici o dimensiune, adică nu aveam nici un reper vizibil după care să apreciez volumul spațiului în care mă aflam. Mă aflam în centrul unui cerc luminos care treptat, treptat, către periferie își pierdea din intensitate. În fața mea, parcă șezând pe un scaun, așa cum aparent ședeam și eu, se afla Alexandra. În acel moment nu percepeam vre-o diferență între aspectul ei fizionomic din timpul vieții ei, așa consider, această constatare am acceptat-o după ce m-am reîntors din viziunea transpersonală.

Dialogul dintre mine și Alexandra, ca de fiecare dată când m-am întâlnit și mă reîntâlnesc cu ea, nu păstrează nimic similar. În mod aproape frecvent, atunci când intenționez să înțeleg comportamentul unei persoane trebuind să mă identific cu ea, intrând în sufletul și mintea ei apelez, ca de fiecare dată, la Alexandra, iar ea mă conduce impecabil prin toate „cotloanele” – uneori tenebroase – ale sufletului omenesc și prin hățișurile mentale ale acestuia. Deoarece eu nu am nici o referință imagistică plasată în limbajul cotidian față de lumea șamanică aflată în starea holotropică, nu pot face o descripție a „cum este acolo”. Totul petrecându-se în lumea mentalului, a spiritului conexas cu sufletul superior (există și sufletul mediu sau inferior organizat), orice formă de descriere este extrem de aproximativă și tributară raționamentelor din această dimensiune, pe care le formulez în stare de conștiență terestră, încorsetat în haina trupului fizic. Ceea ce rămâne de neștirbit, este informația ideatică percepută de la Alexandra. Primul element pe care mi l-a relevat, a fost acela de a-i induce Danei, în stare de hipnoză, sugestia de a se lăsa de fumat deoarece asimilarea de către ea a energiei Prana, cu precădere prin respirație, era extrem de perturbată. Deficitul ei energetic o determina către introvertire, ne având resursele necesare și suficiente pentru a se acorda pe vibrația rezonantă către extravertire, stare ce impune o capacitate de colectare și utilizare a energiei de tipul Prana⁽⁸⁾ cu mult mai mare decât energia de tipul Fohat⁽⁹⁾. O dovadă a acestui fapt, rezulta din ședințele de respirație holotropică. Percepea o oboseală a plămânilor în

---

⁸ PRANA = energia specifică „funcționării” sufletului situat în planul Astral, care face legătura cu planul Spiritual prin energia Kundalinii.

⁹ FOHAT = energie specifică „funcționării” corpului energetic, care face legătura cu sufletul.

momentele de accelerare a respirației, concomitent cu introducerea profundă a aerului în inspirație. Totodată amețea foarte repede.

Deși în repetate rânduri i-am explicat teoretic Danei care sunt etapele prin care se ajunge la starea de acord empatic cu comunicarea hipnotică, niciodată nu a fost interesată să participe direct la un asemenea experiment, nici măcar când discutam despre regresia hipnotică, ba mai mult, simpla idee nemărturisită de a se implica într-un asemenea experiment îi genera o reacție stresantă, foarte vizibilă pe fizionomia și comportamentul ei. Nici eu nu i-am propus direct o asemenea cooperare biunivocă, percepându-i starea de neîncredere și suspiciune, dictată cu precădere de partea stângă a creierului, comportament mai degrabă masculin. Tot atunci, Alexandra mi-a descris o metodă persuasivă de a-i induce Danei starea hipnotică, solicitându-i să încerce ea să mă hipnotizeze, dar pentru aceasta și ca să aibă efect acțiunea ei de a mă hipnotiza, să-i spun să stea relaxată într-un fotoliu, lumina să-i bată din spate direct către pendula ceasului de pe perete la care ea să privească direct, concentrându-se pe ideea că eu sunt pendula ceasului. Totodată, fiindcă ea nu avea format limbajul specific, să vorbesc eu pentru ea, până aveam să intru în hipnoza autoindusă. Totodată Alexandra mi-a spus că va deschide un canal direct de transmitere telepatică, pe limbajul nostru de comunicare, mai corect spus ar fi că, vom fi într-o stare de conectare ca o fuziune, canal prin care i se va transmite energia necesară percepției conștiente a distrugerilor pe care le face fumatul în entitatea umană.

Într-o zi după amiază, am convenit cu Dana să purcedem la experimentul hipnotizării mele. După ce am realizat întregul decor stabilit cu Alexandra, m-am așezat într-un scaun pentru a desfășura ritualul. M-am concentrat puternic, văzând cu ochii minții întreaga succesiune a etapelor pe parcursul lor. Nu pot aproxima cu exactitate timpul scurs dar, de dincoace de planul transpersonal, cu o largă aproximare aş putea aprecia intervalul de 20 – 30 de minute scurs din momentul startului și până în clipa în care m-am trezit plutind într-un spațiu, să-i spunem luminos deși nu are nimic comun cu ceea ce știm noi despre lumină, poate ceva asemănător cu aurora boreală.

Aparent, sau așa consider acum, lângă mine în fața mea, se afla Alexandra. Mi-a spus ceva ce am reținut telepatic a fi: „Va trebui să înțelegi ce vom face acum“. Acest „va trebui“ nu era un optativ condiționat ci mai degrabă o conștientizare a ceea ce va urma prin concentrarea atenției mele asupra făptuirii. Am simțit, zic eu acum, că am intrat într-un fel de spațiu ca într-un hățiş așa cum știm din imaginile despre jungla amazoniană. Parcă erau liane, parcă erau fire, parcă erau stâlpi, dar toate acestea aveau configurația chipului Danei și erau de culoare galben-argintiu. Prin tot acest hățiş se strecurau niște vâlătuci de fum sau abur de culoare violet. Am reținut și un fel de zumzet, așa cum știm zumzetul pe care-l auzim când suntem în preajma unui stup de albine, dar totodată era și un fel de muzică. Nu pot defini acum ce fel de muzică era, dar sentimentul de atunci conștientizat acum, îmi spune că era o muzică ritmată dar într-o gamă minoră. Undeva în dreapta mea, într-un cotlon, așa ca o nișă de un sfert de metru cub, se

afla un pachet de țigări. Atunci Alexandra mi-a spus să-l iau și să-l arunc. Când l-am luat în mână, în fața mea s-a deschis o ușă ca o gaură în spațiu, prin care se vedea un foc și din care venea o puternică dogoare. Încă ezitând, Alexandra mi-a repetat ferm: „Aruncă-l acolo“!, fiind evidentă direcționarea către acea ușă care aparent semăna cu ușile prin care se aruncau cărbuni la locomotivele cu aburi, pe vremuri. Cum l-am aruncat, ușa a dispărut. Fără să o întreb, dar parcă știind ce întrebări îmi voi pune în starea de conștientă, Alexandra mi-a spus: „Te afli în mintea lui Dana care este, de fapt și mintea ta, ești în spațiul în care ai vrut de multe ori să ajungi, dar nu aveai deschisă calea de acces partea holografică a oricărui suflet.

Îi vezi sufletul ca pe ceva dincolo de tine, prin raportare la ceea ce cunoști tu, care te afli în viața terestră, despre suflet. Pentru a reuși acest fapt, trebuie să existe același acord de comunicare între cei doi poli sufletești Yin și Yang, adică între tine și ea. În această viață, pe secvența terestră, nu este pregătită să comunice prin inimă ci numai prin raționamentele generate de cultura pe care o are. Îi lipsește educația înțelegerii propriei ființări în spirit, fiind mult prea legată de planul material și de interesele generate de acest plan. Se prăbușește în EGO-ul său, conștientizând doar propriile-i necesități. Până și trebuințele fiicei sale și le însușește ca fiind ale ei, deși i le transferă fetiței. Când spune - îi trebuie - în subconștientul ei își atrage personalitatea copilului către ea, ne ducându-se ea către aceasta, comportament specific supraconștientului. Întreaga ei viață din actuala întrupare este subscrisă imperativului dictat de EGO. Acest tip de personalitate, fiind mult prea posesiv și individualizat, nu are șansa să descopere IUBIREA, ca expresie a energiei supreme ce definește stabilitatea universului. Altfel spus, iubirea poate fi identificată cu Legea Atracției Universale. Până și în puseurile de aparentă dăruire, Dana păstrează în subconștient, sentimentul ce se poate enunța cu vehemență: „Eu m-am dăruit, Eu m-am sacrificat, Eu am cedat“!

Susținând cu ardoare propriul EGO, te rupi din Întreg și te descompui, te fragmentezi în părțile constitutive: corp fizic, corp sufletesc și corp spiritual. Este ca și cum o picătură ar fugi din ocean, uitând de acesta. Sufletul entităților dominate de ego aflat la nivelul astralului inferior, nu este suficient de dezvoltat, adică nu a ajuns la nivelul de comunicare directă pe un acord rezonant cu propriul spirit. Spiritul sau mintea sau conștiința cum ar mai putea fi definită acea parte de Divinitate ce sălășluiește în om, nu are temeinice legături cu Sufletul primitiv, iar din această cauză și trupul fizic suferă. De foarte multe ori, o entitate umană nu-și păstrează același suflet în periplul reîncarnărilor. Acesta își poate schimba trupul chiar pe parcursul vieții teriene, fără ca structura biologică - creierul - să conștientizeze acest eveniment. Schimbarea se poate produce când un alt suflet pune stăpânire pe cel inițial, iar de acest fapt știe doar mintea. Cum însă aceasta (mintea) consideră orice suflet ca fiind parte din proiecția holografică a unuia și aceluiși corp emoțional indiferent de nivelul său de evoluție în Astral, nu se „coboară“ la nivelul individualității egocentrice. În limbaj mistic această schimbare de suflete se numește posesiune, sau în limbaj bisericesc se spune că demonul sau

demonii au pus stăpânire pe acea persoană. Așa s-a dezvoltat empiric și procedeul exorcismului.

Un exemplu de înlocuire a sufletului sau numai a unei părți din el prin coabitarea cu o altă formă sufletească de un alt ordin de valoare evolutivă, îl întâlnim în cazurile când o bună bucată de timp sau chiar mulți ani cineva avea un anume comportament – să-i spunem cumsecade – și, dintr-o dată comite o faptă reprobabilă, aceasta putând fi chiar o crimă. Se poate ca după un timp sufletul invaziv să părăsească trupul persoanei acaparate și apoi să se reîntoarcă sufletul inițial sau cu totul altul, persoana comportându-se, așa cum se enunță în psihologie și psihiatrie, ca o ființă cu personalitate dublă sau multiplă. Haina materială este suportul direct al Sufletului, pentru că doar acesta (Sufletul) cu fațete holografice infinite, se află într-o eternă evoluție, tinzând și translatând la înfinit către Divinitate. Spiritul din om este proiecția holografică a lui Dumnezeu, iar Acesta este Total, Fundamental și Absolut. De fapt, spiritul nu este parte din întreg ci este chiar întregul reflectat de parte, în acest fel înțelegându-se aprecierea făcută în Biblie cartea Genezei la capitolul 1 cu versetele 26 și 27, unde Dumnezeu precizează hotărârea de a face Om după chipul și asemănarea Sa.

„Ai aruncat țigările, dar asta nu înseamnă că Dana se va lăsa imediat de fumat, ci mult mai târziu, spre sfârșitul vieții - mi-a spus Alexandra. Ai perceput această stare, dar nu uita că în lumea din care vii există timp pentru că există spațiu. Aici timpul trecut, prezent și viitor este doar infinita eternitate, iar spațiul așa cum îl percep oameni are toate dimensiunile posibile sau, mai corect spus, nu are nici o dimensiune. Aici, oriunde te-ai afla, ești peste tot în același timp. Deși ești parte din întreg, poți spune că ești chiar întregul. Exact ca picătura aflată în ocean care-și pierde identitatea dar nu-și pierde entitatea. Doar în lumea materială evenimentele sunt în succesiune față de aici, unde toate sunt deodată sau în același timp, în același loc și peste tot, adică în prezent. Aici nu există trecut și viitor ci doar un etern și infinit prezent. Și nu neglija, reia frecvent această tehnică de inducere a hipnozei pentru Dana, deoarece numai în acest mod se va obișnui cu inducția sugestivă, iar în foarte scurt timp va dori să parcurgă regresiv periplul acestei vieți. De fiecare dată noi, eu și tu, vom fi în legătură holotropică“. Și iarăși, anticipându-mi gândurile ulterioare mi-a precizat: „Îți vei pune întrebarea cum de știi să folosești și să înțelegi semnificația vocabulei holotropie. Nu uita că eu cea de atunci, de acolo, sunt și cea de acum, de aici, chiar dacă de la periplul nostru terestru împreună, au trecut peste 25 de ani. Iar ca să-ți fie clar tot ce spun, mă folosesc de propriul tău limbaj și de propria semnificație pe care o atribui cuvintelor într-o topică ce-ți este ție firească“.

Când m-am reîntors din planul holotrop, așa cum eram așezat pe scaun, am privit pendula. Trecuse-ră patru minute. Am conștientizat că în tot acest timp privisem mișcarea pendulei într-un timp succesiv liniar, peste care s-a suprapus perpendicular un alt timp pe care-l apreciez a fi durat cam două ore. Dana dormea și a mai continuat să doarmă încă o jumătate de oră. Când s-a trezit, oarecum amuzată mi-a spus: „Încercând să te hipnotizez, am adormit. Chiar mi-a priit

somnul, fiindcă mă simt foarte odihnită, dar am avut un vis ciudat. Se făcea că mă aflam într-un parc și stăteam pe o bancă, citind o carte. Nu știu ce citeam dar știu că aveam o țigară în mână. Deodată, lângă mine, m-am trezit cu tata și cu mama, care mă certau fiindcă iar fumez. Uite că nici în vis nu scap de ei. Vor cu tot dinadinsul să mă las de fumat, de parcă ar fi problema lor. Este treaba mea și numai a mea și nu admit nimănui să-mi încalce personalitatea. Nici măcar soțului meu. Când cineva îmi încalcă teritoriul sufletească, mă revolt. Este ca și cum mi s-ar viola intimitatea. Mă voi lăsa de fumat atunci când o să consider eu că este cazul și când nimeni nu mă va mai cicăli“.

Iată că, atât eu cât și Dana, aflându-ne în altă dimensiune, în Astral în limbaj ezoteric, fără a putea preciza în care nivel al acestuia (inferior, mediu, superior), ne-am întâlnit cu vibrația specifică în conținut a câmpurilor morrice pe care le-am formatat, aparent, de sine stătătoare, în lumea teriană. Abordând aceste câmpuri morrice prin prisma percepției sufletești, constatăm că generează același sentiment, indiferent de planul în care ne situăm. Aici se încheie scurtul expozeu al unui traseu către și în mintea unei persoane, parcurs ca aproape de fiecare dată, cu ajutorul unui medium decorporalizat, fosta mea soție Alexandra. Chiar și atunci când am eu nevoie de un sfat sau o îndrumare, mă lansez prin suflet către transcendent printr-un procedeu holotropic de scufundare în sinele meu, numai cu ajutorul meditației și al respirației. Este suficient să-mi urmăresc conștient respirația, moment în care aceasta devine profundă, eu doar accelerându-i ritmul. Și apoi, întodeauna Alexandra va fi „la datorie“.

Este nebănuit de complex și când zic complex am în vedere conceptul matematic, traseul trecerii din lumea materială în lumea sufletească, către lumea spirituală. Și totodată este extraordinar de fascinantă posibilitatea coabitării cu un anumit suflet sau, câte odată chiar transferul de suflete între două entități fie ele umane de pe această planetă sau din alte dimensiuni, coabitarea empatică, cu structuri ca râul, piatra, pomul, floarea, luna, soarele, galaxiile etc. În multe situații am constatat că se poate „înghesui“ sufletul unei persoane sau chiar a unui grup de persoane în propria-i entitate fizică sau arhetipală și căruia îi poți lua în stăpânire o parte sau întreaga personalitate, pe care o conduci apoi în direcții de conduită diferite de cele pe care ea și le propune sau și le-a propus. În limbaj cotidian, procedat empiric și instinctiv, această acțiune se numește manipulare și, de regulă, se produce printr-o diversiune subliminală. Cu o ocazie viitoare voi detalia maniera prin care se poate manipula nu numai un individ ci chiar și un grup sau o mare mulțime. Prima condiție fiind aducerea acestora la unison emoțional.

București, 27.05.2007

Relații transcendente

Psiholog Ilie Marinescu

Nu există nici o îndoială că existența noastră este rezultatul unei transcendente a Sinelui și că am venit pe lume pentru a trăi și a suferi, pentru a rosti un singur cuvânt, puternic și înălțător, cum bine spunea marele scriitor american de origine libaneză, Kahlil Gibran. În lumina acestei înțelepciuni, putem afirma că lumea divină și lumea fizică nu sunt două lumi separate, ci formează o singură și unică lume și totul depinde de starea de conștiință, de modul în care sunt percepute cele două lumi, de experiența fiecăruia dintre noi. Noi suntem prezenți în lumea fizică și totuși trăim, respirăm și gândim în lumea divină, creându-ne o stare de existență în care negativul dispare cu totul. Dacă însă condițiile lumii fizice ne sunt defavorabile, le observăm și le recunoaștem, iar prin gândirea conștientă avem posibilitatea de a ne înălța și de a trăi în lumea Luminii, pentru ca apoi prin sentimentele și voința luminate de strălucirea gândirii, să putem genera impulsuri ce vor modifica și vor ameliora condițiile exterioare, negative.

Cum este percepută însă lumea fizică de către noi, pentru a realiza care sunt elementele negative sau pozitive care o compun și care ne determină de cele mai multe ori să avem o dispută interioară a Sinelui cu lumea divină? Ideal ar fi să avem o viziune realistă care să se întemeieze pe o sensibilitate pozitivă asupra lucrurilor și ființelor și să încercăm să o cultivăm cu bună știință. Există două feluri prin care fiecare individ privește lumea: pe de o parte sunt cei decepționați de viață și care nu mai așteaptă nimic de la ea, iar pe de altă parte, cei care se simt plini de viață, de dorința de a transforma lumea prin puterea credinței lor inteligente. Sunt mulți care suferă de diverse boli somatice sau psihice, oameni triști, dar și fericiți, realizați profesional, sau fără speranța zilei de mâine, oameni cu adăpost și oameni fără adăpost, altruști sau avari, iubiți sau urâți, invidioși sau nu, etc.

Toate aceste antiteze sunt efectul relațiilor interumane care odată ajunse într-un impas își îndreaptă de cele mai multe ori gândurile către lumea divină, în speranța găsirii unei rezolvări prin soluții miraculoase. Cum orice creștin de bună credință încearcă o relație cât mai strânsă între lumea fizică și lumea divină, liantul cel mai bun pentru această simbioză rămâne pentru cei mai mulți, biserica. Luându-mi în serios rolul de creștin pe care îl neglijasem o vreme din condiții obiective, am început să frecventez cu regularitate o micuță biserică aflată la aproape patruzeci de kilometri de București, o biserică unde s-a citit pentru prima dată în limba română evanghelia. Lăcașul de cult este păstorit de patru preoți dedicați trup și suflet menirii lor, prin harul și slujbele pe care le fac, mai ales acele miezonoptice la care am participat câteva luni la rând. Simțeam o liniște deplină când glasul unuia dintre preoți începea predica, o liniște pe care nu o poți simți decât atunci când empatizezi cu acela în fața căruia stai și aștepti ca prin incantații să devii una cu divinitatea. Într-una din zilele când am revenit la biserică, am luat cu mine manuscrisul unui volum de poezii pe care urma să-l lansez. După terminarea slujbei, atunci când am

ajuns pentru a fi miruit de către preotul care îmi captivase toată atenția, l-am rugat politicos să aibă amabilitatea de a-mi binecuvânta manuscrisul. M-a întrebat dacă sunt poet și i-am confirmat, iar de atunci de câte ori reveneam la biserică, mi se adresa cu apelativul de „dom’ poet“ și am început să stăm de vorbă pe diverse teme ca doi buni prieteni. I-am propus la un moment dat să scriem o carte împreună despre problemele cu care se confruntă enoriașii, mai ales că eu le puteam privi și din perspectiva psihologului. A fost de acord, urmând să ne vedem într-una din zile la mine acasă pentru a stabili detaliile legate de acest proiect. Între timp am lansat volumul de poezii, însă datorită obligațiilor sale față de biserică, nu a putut participa la eveniment, iar eu m-am simțit obligat să-i ofer un volum atunci când am revenit la biserică. Bucuria a fost pe măsura așteptărilor, pentru că în momentul în care i l-am oferit, mi-a spus zâmbind că vrea să-mi facă lansare după slujba de la miezul nopții. I-am răspuns că nu este cazul, însă am fost surprins să constat că după predica de la sfârșitul slujbei, a ales o poezie din volum în care aduceam un omagiu umil divinității și a recitat în fața altarului poezia aleasă. A treia zi am stabilit să ne revedem pentru proiectul nostru, aceea zi fiind miercuri. Deja stabilisem o relație de prietenie sinceră. Era o seară frumoasă de vară, abia ajunsesem de la serviciu, când telefonul sună și sunt întrebat ce mai fac; era sora mea, care în continuare îmi spune dacă am auzit ceea ce se întâmplase cu preotul X (prietenui meu deja). I-am răspuns că trebuia să mă văd cu el, dar ea îmi dă vestea ca un trăznet, că prietenul meu a făcut un infarct în timp ce slujea la biserica Sf. Anton din București în aceeași zi și a decedat pe loc. Nu am rezistat dialogului, am închis telefonul și imediat am început să scriu o poezie în memoria lui, o poezie de opt strofe, versurile venind ca un torent în mintea mea cuprinsă de tristețea veștii. După ce am compus-o în maxim zece minute (incredibil), am recitit-o, însă nici acum nu știu, sau poate știu, de ce lacrimile îmi curgeau ca un fluviu nestăvilat de parcă aș fi pierdut cel mai drag lucru de pe lume. Sâmbăta am mers la cimitir în provincie unde era înmormântat să-i aprind o lumânare în semn de respect și în același timp să-i pun la cruce prinsă într-o țiplă de plastic, poezia pe care o scrisesem în memoria lui, poezie care se află și acum bătută de ploii și vânt, prinsă pe cruce. Am continuat să merg la acele slujbe, dar pierise acel farmec al acelei voci care parcă despica Cerul când începea să cânte. Mormântul său era așezat la intrarea în biserică și între timp, familia puse-se o placă de marmură albă de dimensiunea mormântului, pe care erau incrustate versete din biblie. La un moment dat, copilul meu vine și îmi spune dacă am văzut ceva scris pe acea lespede de marmură. I-am răspuns că nu am văzut și atunci mă trage de mână și îmi spune să merg să citesc. Nu mi-a venit să cred faptul că pe lespede erau încrustate cu litere mari patru versuri din poezia pe care eu o lăsasem prinsă de cruce fără ca cineva să mă vadă. Era primul semn că legătura noastră din timpul vieții se continua transcendent, dincolo de orice așteptare. Fusesse acest gest dictat de o forță divină care cunoscându-ne, a dorit să ne demonstreze că nici o întâlnire vremelnică pe acest pământ, sau o despărțire temporară de cei dragi, nu este întâmplătoare?

Nu mă mai îndoiam de acest lucru, pentru că la puțin timp după acest inedit, continuând să merg la acea biserică, tot mai multe persoane care avuseseră o

relație mai apropiată față de acest preot, m-au atenționat că sus pe bolta naosului pe cercul unde se află pictată divinitatea, apare la fiecare început de slujbă de la miezul nopții figura preotului decedat așa cum îl cunoașteam din timpul vieții, o figură robustă, trăsături ce trădau un chip frumos cu ochii profunzi, o barbă îngrijită și o ținută înveșmântată de straiile bisericicești. Privind în locul unde ceilalți observaseră acest fenomen, am rămas înmărmurit atât eu cât și copilul când am văzut figura atât de clară a fostului nostru prieten ce plecase prematur dintre noi, în floarea vârstei și care ne privea, sau ne proteja de acolo de sus. Cum, în cadrul Asociației de Psihologie Transpersonală din care fac parte, discutăm destul de des pe tema experiențelor la limita morții sau după moarte, mi-a fost destul de ușor să înțeleg că mesajele și legăturile ce se realizează între lumea de aici și cea de dincolo sunt o certitudine. Lanțurile destinelor noastre, ale necesității impuse de bătrâna karmă, iată că se rup pentru a restabili legătura primordială a omului cu Dumnezeu, pentru o nouă naștere. Pentru a fi liber, omul trebuie să reînoade și să mențină cu sfințenie această legătură cu creatorul său, pentru că libertatea este mișcare, dar o mișcare ce se îndreaptă într-o singură direcție, cea a adevărului liber exprimat, care este țelul pe care creația l-a atribuit tuturor ființelor. Nu sunt cu adevărat liberi decât cei ce iubesc adevărul, care trăiesc în el și pentru el. Progresul gândirii științifice ne-a învățat să căutăm luciditatea în detrimentul credinței, cu condiția ca această luciditate să nu se mărginească la descrierea lumii reale, ci să se extindă la metodele pe care le folosim pentru a cunoaște mai bine această lume. Între solipsist și realist, controversesele se pot eterniza. Pentru primul, singura certitudine a fiecăruia este propria sa existență, restul universului nu e decât iluzia clădită de inteligența noastră, pornind de la percepțiile simțurilor noastre; pentru al doilea, realitatea exterioară există cu adevărat și progresul cunoașterii permite ca ea să fie descrisă cu tot mai multă precizie și certitudine. Atitudinea solipsistului (și sunt prea mulți din păcate) are drept principal inconvenient acela de a face absurdă orice tentativă de înțelegere a evenimentelor sau fenomenelor, pe când omul de știință, fără a-și impune credința în existența lumii reale, decide să procedeze ca și cum aceste evenimente sau fenomene ar exista și de aceea se așează de partea realiștilor, nu din credință, ci prin opțiune deliberată. Fie că planetele constituie o iluzie sau o realitate, fapt este că noi primim în legătură cu ele informații multiple, iar știința se străduiește să facă aceste informații coerente, de aceea este necesară o disociere a științei de credință, pentru că religiile au încetșosat parcă din plăcere, înțelesul cuvintelor, iar evoluția spiritelor permite astăzi, revalorificarea sensurilor lor. Încercarea de admonestare sau luarea în derândere a oamenilor de știință care încearcă să descopere transcendența spiritului uman, de către religii provine din faptul că acestea s-au comportat ca niște puteri, apărându-și autoritatea, încercând să-i lege pe credincioșii lor, au refuzat să re-citească textele vechi în lumina datelor aduse de descoperiri sau de noile conceptualizări în domeniu. Trebuie totuși să constatăm că demersul științific nu poate, dacă se rezumă la propriile sale forțe, să ajungă la o etică, nici să descopere un sens existenței individului, pentru că acest

sens nu poate rezulta din evenimentele trecute; el trebuie să fie definit în fiecare moment ca o opțiune asupra viitorului, presupunând o libertate de gândire. Cum fiecare naștere omenească este o trecere mai mult sau mai puțin rapidă și fericită de la căldura din pântec la frigul lumii existențiale, cu aceeași viteză se produce și trecerea de la viața terestră la o altă dimensiune cosmică. Dacă până nu demult aceste procese țineau de mituri care aveau răspunsuri la toate întrebările care se puteau pune atunci asupra lumii, cercetările moderne explică la fel de bine atât originea Pământului, cât și a oamenilor, astfel încât Universul întreg apare ca un izvor de minune, de încântare, de îndată ce este abordat prin cheia oferită de știință, astfel încât omul devine în mod evident centrul universului, perceput el însuși ca un Crist cosmic și antropomorf. Am putea conchide în mod legitim că dacă omul constituie o părticică precisă a universului, acesta împrumută la rândul său de la om trupul de carne al acestuia, un trup gloriis trecut prin foc, dar rezistent la focurile de neândurat ale aștrilor. Universul în întregime apare în această viziune cosmică, ca o serie de cercuri de foc făcute din componente identice mergând de la microcosmos la macrocosmos. Trupul omenesc este și el constituit din aceleași materiale ca și Pământul, așa cum a vrut Dumnezeu când a dat formă omului.

Dar sufletul... desprins de trup și călător în Univers va face aceeași ascensiune, din terestră, originea sa devine extraterestră, așa cum spuneau chiar Orficii greci despre suflet că este „copilul Pământului și al Cerului înstelat“.

Toxicomania ca simptom al culturii

Psiholog M.A. Ioana Brăteanu

„Absenței lui Dumnezeu i se substituie apăsătoarea prezență a unui obsedat de sine însuși, a unui auto-idol și tristele lui utopii riscă să modifice pe termen lung tipul antropologic“ (vezi Evdokimov, 1993).

Amurgul zeilor este un fapt pe care filosofii secolelor trecute l-au anunțat de mult, iar despre mutațiile pe care desacralizarea omului modern le poate produce în ființa sa relatează și Gabriel Garcia Marquez în romanul „Un Veac de Singurătate“.

Eliade consideră că sacrul este un element în structura conștiinței, iar religia nu constituie cu necesitate ideea de Dumnezeu, zeu sau spirit. Religia este legată de ideile de ființă, sens și adevăr. Cu alte cuvinte, „a trăi ca ființă umană“ este de la sine un act religios, iar hierofaniile (manifestările sacrului exprimate în simboluri, mituri, ființe supranaturale etc.) sunt percepute ca structuri și constituie un limbaj prereflexiv.

Istoricii religiilor identifică până și în societățile cele mai desacralizate și în mișcările tinerilor cele mai iconoclaste, un număr de fenomene aparent nereligioase în care pot fi descoperite valorizări noi și originale ale sacrului, dar care nu sunt recognoscibile dintr-o perspectivă iudeo-creștină. După Eliade, mișcarea hippie, de pildă, poate fi interpretată ca o recâștigare a dimensiunilor religioase ale unei „existențe umane în Cosmos“ autentice și semnificative: redescoperirea Naturii, moravuri sexuale neinhibate, accentul pus pe trăirea prezentului, eliberarea de „proiecte“ și ambiții sociale etc. Aceste recuperări ale sacrului reamintesc de un tip de religie cosmică dispărut după triumful creștinismului.

Prin urmare, prezența sacrului este atestată în forme camuflete la fel ca și riturile de întâlnire ale acestuia.

Omul modern nu a pierdut sacrul, ci calea către sacru, disponibilitatea și libertatea de a-l recunoaște. Societățile arhaice se bazau pe manifestări ritualice care-i apropiau de zeu sau de spirit, din care se împărțeau astfel. Chiar trecerea de la o perioadă de vârstă la alta necesită o inițiere prin care neofitul avea posibilitatea de a trece de la o situație determinată la o altă situație determinată.

Astăzi, inițierile și-au pierdut sensul. Și atunci întrebarea care se pune este: ce așezăm în locul lor?!

Există mai multe fenomene cu care lumea contemporană se confruntă și care își pot afla rădăcinile aici. Poate fi toxicomania unul dintre exemple? Există oare vreo legătură între grupurile de tineri toxicomani și absența vechilor rituri? Reiterează ei, oare, prin aceasta, desfașurarea unui ritual având ca centru drogul și ca scop reducerea angoasei față de un nou început perceput ca incert și amenințător? Și ce fel de ritual este acesta care, punând neofitul în contact cu sine, îl suspendă și îl invalidează în relația cu realitatea? Este aceasta o probă, o

încercare atât de dură, încât cel ce se confruntă cu ea sfârșește de cele mai multe ori doborât?

Tânărul se află azi față în față cu un posibil viitor incert, necunoscut, plin de mistere, lipsit de repere, fapt ce nu poate rămâne liber de sentimente de insecuritate și nesiguranță. Adolescența reprezintă o perioadă marcată de conflicte legată de autonomia personală, de ruperea legăturii fuzionale cu mama, de o mișcare de separare-individuare și de conștientizare a propriei identități. Ruperea dintr-o dependență (maternală mai cu seamă) provoacă întreaga ființă în a-și găsi resurse și strategii pentru a crește, pentru a putea supraviețui. Lucrurile sunt cu atât mai dificile dacă luăm în considerare și ceea ce teoriile psihanalitice spun despre rădăcinile adicției, punând-o în strânsă legătură cu fixarea în stadiul oral, perioadă de dezvoltare cu importanță deosebită pentru fundamentarea încrederii primare.

Omenirea a cunoscut o serie de practici ritualice de separare, care să întâmpine într-un fel nevoia individului de repere și structuri. Michele Fellous susține că „ritul este o structură de separare dătătoare de sens, o ceremonie organizată, structurată, eficientă; ritul creează un efect, creează schimbarea“. Ritualurile de inițiere au tocmai acest rol; de a produce o modificare radicală în statutul social al persoanei inițiate. La capătul încercărilor sale, novicele apare ca o ființă total transformată; el a devenit un altul. Este, cu alte cuvinte, o mutație ontologică a condiției existențiale.

Există între categoriile de inițiere una care cuprinde ritualurile colective a căror funcție este să efectueze tranziția de la copilărie sau adolescență la viața adultă. Mai precis, novicele este introdus în lumea valorilor spirituale și culturale și este făcut membru responsabil al comunității. Tânărul învață modurile de comportament, tehnicile și instituțiile adulților, miturile și tradițiile sacre. Inițierea comportă un număr de încercări și teste mai mult sau mai puțin dramatice, printre care separarea de mamă, izolarea, etc. Prin inițiere, subiectul depășește modul „natural“ de a fi și capătă acces la modul „cultural“ de a fi.

Delrieu scria ca „cel pe care îl numim astfel (toxicoman) descoperă practici multiforme, solitare sau colective, ritualuri inițiatice, ludice sau simptomatice, care pot avea subiecte psihologice foarte diverse și care corespund unor finalități foarte variate în funcție de economia individuală“.

Eșecul ritului în ceea ce tinerii toxicomani pun în joc este perceptibil în măsura în care ei rămân la modul „natural“, calea spre cel cultural fiindu-le blocată. Inițierea prin intrarea în grupul de toxicomani înseamnă pătrunderea într-un sistem acultural. Intrarea aici este echivalentă cu refuzul de a depăși un stadiu, cu refuzul de a trece la stadiul adult și, mai mult decât atât, se accentuează regresia la un timp inferior. Acest timp în care își doresc să rămână este unul care amintește de timpurile originare ale umanității. Sunt, oare, experiența drogului și căutarea cu ardoare a acelei stări de beatitudine noi expresii ale reiterării mitului paradisiac? Drogul îi oferă posibilitatea de a se bucura de plenitudinea omului primordial încărcată de beatitudine, spontaneitate, libertate. Mitul paradisiac ilustrează omul bucurându-se de toate acestea înaintea căderii, adică înaintea rupturii mitice dintre Sus și Jos, dintre Cer și Pământ. Experiențele mistice orientale ale societăților

arhaice trădează nostalgia paradisului, dorința de a regăsi starea de libertate și de beatitudine de dinainte de cădere, precum și dorința de a restaura comunicarea dintre Cer și Pământ. Poate fi așadar o nevoie umană pe care tânărul o satisface prin experiența drogului, negăsind o modalitate alternativă. Altfel spus, inconștient el caută sacrul dar calea pe care merge rămâne amplasată în iluzie și artificial. Este o tentativă paradoxală de identificare, de renaștere sau de unificare cu Sinele. (vezi Tudose, 2002)

Regăsirea paradisului pierdut este un moment tranzitoriu, iar ceea ce urmează este cu adevărat un descensus ad inferos. Cravingul, durerile, nevoia insașiabilă se întrupează parcă într-un demon care torturează. Urmează o fugă disperată după ceea ce cu puțin înainte fusese promisiunea unei lumi alternative, a unei lumi paradisiace. E ca și cum toxicomanul îl reiterează pe Orfeu în căutarea iubirii și fericirii pierdute, dar pe care nu le va mai regăsi niciodată. Împreună cu Orfeu descinde acum în infern. Descinderea simbolică în Infern este dramatizată în timpurile arhaice prin ritualuri ale morții inițiatice. Inițierile de acest fel, în sensul tradițional al cuvântului, au dispărut de mult timp din Europa. Iar tânărul toxicoman descinde fără nici un fel de ghid, fără a ști către ce se duce sau cum se poate reîntoarce, fiind aparent o călătorie cu unică direcție. Aceasta atâta timp cât călătoriei în sine nu i se conferă un sens.

După experiența paradisiacă, toxicomanului îi va lipsi întotdeauna ceva (doza lui); este mai mult decât ceea ce căutăm în fiecare zi și în fiecare noapte, adică o plăcere durabilă, o plăcere fără granițe, un fel de totalitate pierdută, unitate acum disociată. Paul Elouard spunea că „l'amour c'est l'homme inachevé“. Cu alte cuvinte, fiecare dintre noi suntem în căutarea androgenului primordial. Pentru toxicoman, jumătatea pierdută este substituită de drog; toxicomanul, asemeni lui Pygmalion, a dat concretețe complementarului său ce l-a condus în Paradis. Pare a fi însă vorba despre o „jumătate“ care nu e menită să întregască, ba din contră efectul acestei întâlniri este unul care în timp dezintegrează și nicidecum nu unifică.

Absența sau eșecul riturilor de trecere în societatea modernă se traduce la nivelul toxicomanului printr-o cvasi-imposibilitate de a trece de la energia sexuală focalizată pe el însuși, la o investiție libidinală în lumea exterioară, în altul.

Toxicomanul îl întrupează pe Narcis, protagonistul mitului grecesc ce traduce simbolic iubirea de nepotolit pentru propria persoană. „*Cine a mai suferit atât de crunt! Nu ne despart nici munți, nici văi, nici mări, ci doar un firicel de apă și totuși nu putem fi împreună!*“. Și cât de paradoxal poate apărea faptul că neinvestirea iubirii, imposibilitatea de a oferi, ciunțește și sărăcește, iar în final distruge prin distanța dintre sine și alții, pe de-o parte, și dintre el și sine însuși, pe de alta. Chiar și atunci când distanța nu este în fapt decât „un firicel de apă“.

Rămas în completă solitudine, toxicomanul trăiește cumplitele sentimente de frică și angoasă, în întâmpinarea cărora vine cu doza sa, ce din păcate nu-i va mai oferi decât amăgirea unui paradis promis. Rezolvarea uneia dintre cele mai vechi nevoi ale omului (cea de a depăși captivitatea singurătății) este pentru toxicoman provocarea unei stări orgiastice. Într-o stare trecătoare de exaltare,

lumea exterioară dispare, și dispare cu ea totodată și sentimentul izolării, trăind astfel fuziunea cu grupul. Ne fiind o practică instituționalizată în contemporaneitate, acest tip de satisfacție nu-l lasă liber pe toxicoman de sentimente de vinovație și remușcări, ceea ce duce la repetate reîntoarceri la droguri.

El rămâne astfel într-o permanentă exilare din grupul social în care a crescut și, nealergând calea conformității cu acesta, va fi într-o continuă opoziție și exil. „Binefacerile tămăduitoare“ ale drogului asigură secvențial sentimentul apartenenței la o lume și absența durerii, scăpându-l astfel de amenințarea reprezentată de înstrăinare. Leacul pe care el îl alege este însă unul toxic. În vechime, se considera că alegerea buruienilor bune de leac era un gest ritualic care repeta un act inițial, de unde și eficiența sa. Ca acțiune importantă a acestui act, „alegerea“ face ca planta culeasă să recapete sensul și funcția pe care a avut-o „în acel timp“, adică de ierburi tămăduitoare. Cu alte cuvinte, această alegere este între ceea ce este tămăduitor și ceea ce poate fi toxic sau inefficient, înseamnă discriminare. Tot Mircea Eliade subliniază că aceste acte nu sunt decât „copii degradate ale unui act inițiativ: lupta eroului pentru dobândirea plantei vieții, lupta care presupune înfruntarea unui număr mare de primejdii.“ Sunt acele primejdii pe care și Eroul (Ghilgameș sau Heracles) le întâmpină în căutarea plantei vieții, a arborelui miraculos, adică a unei valori absolute. Întrebarea care se pune în acest context este ce anume îl face pe toxicoman să aleagă o „plantă“/ „leac“ toxic pentru el, ajungând la un efect distructiv și nicidecum „eroic“?

Jung îl asigură pe unul dintre pacienții săi, dependent de alcool, că nu va scăpa de nevroza sa decât atunci când va înlocui alcoolul cu ... Dumnezeu.

Eliade atrage atenția asupra nostalgiei pentru încercările și scenariile inițiatice descifrată în multe opere literare și plastice, care dezvăluie aspirația omului modern pentru o regenerare totală și definitivă, pentru o renovatio în stare să-i schimbe radical existența.

Toxicomania repune în joc o serie de scenarii mitice care supraviețuiesc în omul contemporan la nivelul inconștientului. În căutarea unui sens în lume, drogul devine pentru toxicoman, o cale de a intuit transcendența, dar care din păcate pare a fi participarea la o întâlnire care n-a mai avut loc.

Lumii toxicomanului nu i-a fost dat un sens, prin urmare ceea ce-l poate invada este haosul; răspunsul lui în fața dezorganizării este amânarea ei.

„Regresiunea în haos e numai un moment al unui proces mult mai complex. Azi, nu mai asistăm doar la distrugerea limbajelor ca pe timpul cubismului sau futurismului, ci, mai ales, la dorința de a atinge primordialul preaplinul începuturilor. De acest moment precosmogonic prea puțini își dau seama. Prea puțini presimt lumile noi ce stau să se nască, adică: limbajele proaspete care vor articula alte sisteme de valori“(vezi Eliade, 1993, p. 284). Simbolurile și scenariile inițiatice supraviețuiesc la nivelul inconștientului.

Într-o lume desacralizată „sacral“ este prezent și activ mai cu seamă în universurile imaginare, parte constitutivă a ființei umane.

Bibliografie selectivă:

1. Angel, P. Richard, D., Valleur, M. (2000), *Toxicomanies*, Editura Masson, Paris
2. Eliade, Mircea (1998), *Mituri, vise, mistere*, Editura Univers, București
3. Eliade, Mircea (1994), *Nostalgia originilor*, Editura Humanitas, București
4. Evdokimov, Paul (1993), *Varstele vietii spirituale*, Asociația Filantropica Medicală Creștina, București
5. Huxley, Aldous (1980), *The Doors of Perception. Heaven and Hell*, Editura Granada, Londra
6. Lembeye, Pierre (2001), *Nous sommes tous dependants*, Editura Odile Jacob, Paris
7. Olivenstein, Claude (1987), *La clinique du toxicomanie*, Editura Laffort, Paris
8. Segre, Monique (2000), *Mituri, rituri și simboluri*, Editura Amacord, Timișoara
9. Stevens, Jay (1987), *Storming heaven: LSD nad the American dream*, The Atlantic Monthly Press, New York
10. Tudose, F., Tudose, C., Dobranici, L. (2002) *Psihologie și psihiatrie pentru psihologi*, Editura InfoMedica, București.

*Programul Conferinței Europene de Psihologie Transpersonală
4-6 mai 2007, Timișoara*

Vineri
Conferințe în plen
Aula Magna a Universității de Vest din Timișoara

9.30-10.00 – Ceremonia de deschidere

10.00-10.30 – **Marc-Alain Descamps** (Franța):

„Transpersonal și ierarhia valorilor“

10.30-11.00 – **Dumitru Constantin** (România):

„Criza spirituală a omului modern“

11.00-11.30 – Răspunsuri la întrebări

11.30-12.00 – Pauză de cafea

12.00-12.30 – **Stefano Pischiutta** (Italia):

„Dezvoltarea identității prin crizele de creștere“

12.30-13.00 – **Traian D. Stănciulescu** (România):

„Semiotica iubirii. Orizonturi tranpersonale ale comuniunii“

13.00-13.30 – Răspunsuri la întrebări

13.30-15.00 – Pauză de prânz

16.00- 19.30 – **Ion Tudor** – Lansare de carte

„Misterele timpului – o teorie a transcendenței“

– Workshop-uri (în paralel):

• **Arturo De Luca** (Italia): „Muzică șamanică“

• **Traian D. Stănciulescu, Aritia Poenaru, George Stănciulescu** (România):

„Energia de conexiune. Strategii de armonizare prin transrezonanță“

• **Elena Francisc** (România): „Puterea vindecătoare a respirației holotropice“

20.00 – **Seară românească**, spectacol folcloric și cină, cu degustări de vinuri la Cramele Recaș

Sâmbătă
Conferințe în plen
Aula Magna a Universității de Vest

9.30-10.00 – **Manuel Garcia Barroso** (Franța):

„Identitate în lumina experiențelor transpersonale“

10.00-10.30 – **Iolanda Mitrofan** (România):

„Tranpersonal și transgenerațional în terapia unificării“

10.30-11.00 – **Florence Pittolo** (Franta):

titlu rezervat

11.00-11.30 – Răspunsuri la întrebări

11.30-12.00 – Pauză de cafea

12.00-12.30 – **Ion Mânzat, Maria Tanase Mânzat** (România):

„Sinergia dintre minte și inimă“

12.30-13.00 – **Corneliu Mircea** (România):

„Extaz și iluminare“

13.00-13.30 – Răspunsuri la întrebări

13.30-15.30 – Pauză de prânz

16.00- 19.30 – **Workshop-uri (în paralel):**

- **Juan Ruiz Naupari** (Peru): Respirație „Pneuma“

- **Stefano Pischiutta** (Italia): „Dialoguri între polarități: un instrument util în construirea identității“

- **Lucien Alfile** (Franța): „Deschiderea conștiinței pornind de la axa și centrul corpului“

- **Andreea Ionescu** (România): „Construcția identității și depășirea Ego-ului.“

20.30 – Concert de muzică clasică și bufet suedez la Fundatia Interart „Triade“ din Timișoara

Duminică
Conferințe în plen
Aula Magna a Universității de Vest

9.30-10.30 **Juan Ruiz Naupari** (Peru):

„Metamorfozele Spiritului“

10.30-11.00 **Ionel Mohîrță** (România):

„Transformarea energiilor spirituale în labirintul morții“

11.00-11.30 **Adrian Jinaru** (România):

„Convergențe occidentalo-orientale în orizontul întâmpinărilor reciproce“

11.30-12.00 Răspunsuri la întrebări

12.00-12.30 Pauză de cafea

12.30-13.00 **Lucien Alfile** (Franța):

„Conștiința corpului, o cale privilegiată pentru deschiderea spre transpersonal“

13.00-13.30 **Anca Munteanu** (România):

„Perspectiva transpersonală asupra suferinței umane sau despre resursele ei transfiguratoare“

13.30-14.00 Răspunsuri la întrebări

14.00-14.30 Ceremonia de închidere

14.30-16.00 Masă de prânz

17.30 **Concert de muzica sacră** la Catedrala Neogotică din Piața Bălcescu din Timișoara

20.00 **Recepție de încheiere** la Restaurantul „Flora“ din Timișoara

Workshop-uri extraconferință:

7-8 mai

1. **Manuel Garcia Barroso** (Franța): „Respirație holotropică“ – 7 mai (începând cu ora 09.30)

2. **Marc Alain Descamps** (Franța): „Cine sunt eu?“ – 7 si 8 mai (09.30-18.00)

Noi apariții editoriale

Vă anunțăm apariția Tratatului „**Istoria Psihologiei Universale**“, autor **Prof.univ.dr. Ion Mânzat** la Editura Univers Enciclopedic, București, 2007.

În acest tratat, care selectează ceea ce este relevant și semnificativ în istoria psihologiei universale, de la presocratici și până în zilele noastre, autorul prezintă nu doar drama, ci și progresul incontestabil al psihologiei omului, realizat cu chin și voluptate, cu efort și bucurie, cu imaginar și cu vis. Pe parcursul a 32 de capitole și 1037 de pagini, veți avea parte de o lectură plăcută, descoperind un univers incredibil, dar cât se poate de real al intuiției omenești de-a lungul vremii. Asistăm la un mare spectacol, cu lumini și umbre ce seamănă după cum ne arată autorul cu un *pelerinaj spre centrul Ființei umane*, o ispititoare aventură spirituală, visând la o lume mai bună, mai pură.

Este cel mai amplu și mai complet tratat de istorie a psihologiei universale scris până acum care nu trebuie să lipsească din biblioteca psihologilor dar și a celorlalți iubitori de spiritualitate.

Autorul, *Părintele Psihologiei sinergetice*, ne uimește încă o dată, dacă mai era nevoie, prin acuratețea, intuiția și spiritualitatea sa în cercetarea orizonturilor ascunse ale spiritului uman.

În mod sigur această carte îți va deschide ușa către o nouă cunoaștere!

